

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

PANORAMA

No. 18 (44) 13DE JAARGANG
28 Oct. 1925

A.W. Sijthoff's
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 17½ ct. Voor Week- 17½ ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f 2.25, Franco per post f 2.50

Het driedaagsch Koninklijk bezoek aan Limburg

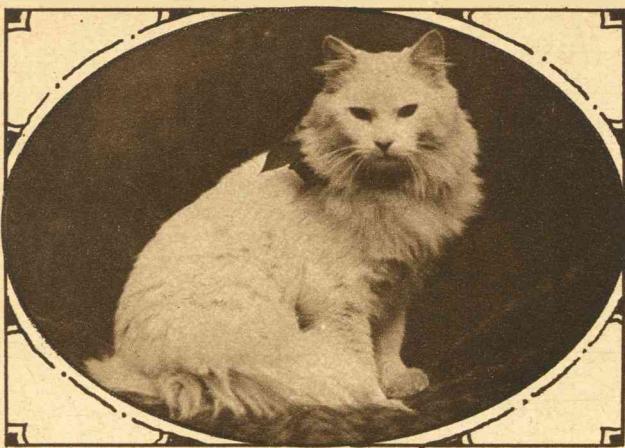

TE LIMMEL H.K.H. Prinses Juliana op het punt de eerste aarde te verwijderen voor het ontworpen Juliana-kanaal. Deze nieuwe waterweg zal de verbinding vormen tusschen het kanaal Luik-Maastricht en de ten Noorden van Maastricht gekanaliseerde Maas. Het eigenlijke Juliana-kanaal zal te Limmel beginnen. (1) Prinses Juliana; (2) H.M. de Koningin; (3) Prins Hendrik; (4) Mr. L. B. J. van Oppen, burgemeester van Maastricht; (5) Z. Exc. Bongaerts, Minister van Waterstaat.

TE LINNE H.M. neemt na de in dienststelling van den stuw te Linne afscheid van Haar Commissaris in Limburg, Mr. E. O. J. M. Baron van Hövell tot Westerflier.

(Zie ook de foto's op pag. 7).

Bespiegeling

De argelooze lezer gelieve den vervaarlijken titel van dit stukje niet te beschouwen als de naam van een nieuwe soort margarine, of van een pas ontdekte bacil tegen het snel rijk worden, maar eenvoudig als den wetenschappelijken titel van onze gewone- of huispoes. Doch daar niemand nog óóit een behoorlijk opgevoede kat naar dit jagerslatijn heeft zien luisteren en verreweg de meeste menschen haar „poes” noemen, zoo zal zij ook in het vervolg van dit schetsje in hoofdzaak poes blijven heten.

Over haar kom-af en verdere familierelaties willen we verderop iets zeggen en eerst het dier eens beschouwen, zooals het zich aan ons oog voordoet.

Als ze daar zoo door de smalle kiertjes harer mooie groene oogen zit te staren, zacht gonzend als teeken van opperst welbehagen, nu en dan afgeleid door een vlieg die haar interesseert en dan maar weer turend naar haren heer en meester, wien ze een onbepaalde genegenheid toedraagt — is ze een der meest volmaakte creaturen der schepping; aristocratisch van allure; zelfbewust, nuffig, aanhankelijk aan den mensch en diens huis; teeder voor haar kroost, proper op haar donzige vachtje, en nog veel meer.

Eén onzer interessantste huisdieren. Waarom?

In de eerste plaats beschikt zij over een *vocabulair* waarop zelfs een koe trotsch zou zijn. Al de uitingen harer kleine ziel weet ze te vertolken in een taal die even karakteristiek als verstaanbaar is voor wie luisteren en verstaan kan.

Hare hoofdgeluiden zijn: *mauwen*; *spinnen* of *gonzen*; *blazen*; *grommen*. Haar mauwen kan ze op velerlei wijzen nuanceeren. Als ze om voedsel vraagt, klinkt het vriendelijk vragend; moet ze om dringende reden naar den tuin dan luidt het presto! Hoe roerend en smeekend daarentegen wordt haar gemaauw als poes, voelend dat zij weldra moeder zal worden, de vrouw des huizes op den voet volgt, ten einde haar om een mandje, een goed gevoerd nestje voor haar puppy's te vragen. Hoe klaaglijk wordt echter haar geluid als één der huisgenooten veel langer dan gewoonlijk het geval is, uitblijft; dan gaat ze zoeken, het heele huis door en vraagt als het ware met geheel veranderde stem: wáár de afwezige toch zoo lang blijft? Als een bevriende hand haar in haar dutje stoort, laat ze een vriendelijk r.r.r.r. hooren, wentelt zich 'n keer om en om en gaat gonzend het land harer droomen weer binnen. Want dat poes droomt is zeker. Laat ze nu echter eens 'n muis of vogel gevangen hebben; ge hoort haar reeds van verre met haar buit aankomen; met een diep keelgeluid dat ze anders nóóit voortbrengt, legt ze de vangst vol trots aan de voeten haars meesters, alsof ze zeggen wilde: Zie je wel wat ik gevangen heb? en eerst na een goedkeurend woord begint ze haar prooi op te peuzelen.

Begeerte: Vogeltjes!

Felis Maniculata Domestica!

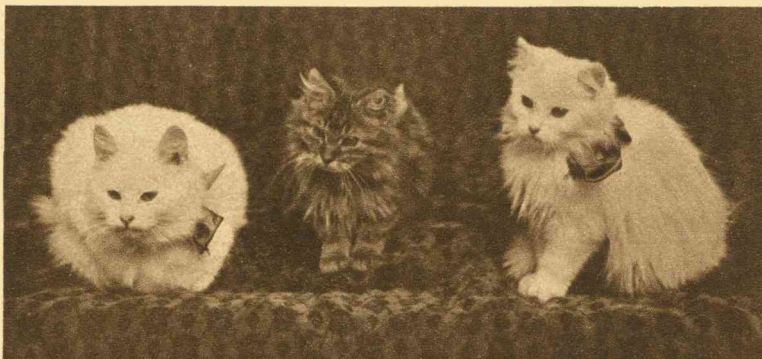
Als echter hare nachtelijke zangoefeningen uw gehoorvlies verscheuren en uwen slaap tot een fictie maken, dan kent ge eenvoudig uw poesje niet meer.

(Toch is poes de draagster van heel wat onuitgevoerde muziek. Dit klinkt misschien wel wat raadselachtig; de lezer denke echter slechts aan den oorsprong der talrijke *viol-snaren*).

Zie haar bij hare jongen liggen. Het kleine goed is hongerig, dartel, moeilijk te regeeren; hóór met hoe lieve geluidjes zij dit grut tot rede tracht te brengen; met welk een eindeloos geduld ze de onbeholpen pummeltjes opvoedt en vertroetelt.

Neem haar nu ook eens waar als ze in den tuin, op de heining, een vijand, de kat van den dokter of van den kruidenier of van wien ook, bespeurt; daar moet ze op af; met gekromden rug, dikke staart en achterwaarts staande nijldige knevels staat ze daar gereed tot den slag; probeer maar niet haar terug te roepen, de toorn maakt haar doof voor uw lokstem. En luister nu eens goed welk een geluid zij tijdens zoo'n gevecht produceert; het klinkt ongeveér als haar nachtlid, echter niet zoo poëtisch, doch meer *allegro dreigemento*; en een duet van twee strijdende katten klinkt lang niet onwettend (!)

Bespied haar ook als zij op een stoel ligt te soezen. Daar krijgt ze buiten een vogel in het oog. Ook voor déze

Aandacht

gelegenheid houdt zij er een speciale uitdrukking op na, die ik het „kwekkeren” zou willen noemen. Van pure begeerte trekt de bovenlip trillend omhoog, de knevels richten zich sterk naar voren en een zacht kwekkend geluid laat zich hooren. Geheel deze beweging drukt het hoogste verlangen uit.

Ik zou deze gevoelsuitingen met nog vele kunnen vermeerderen, doch zal liever nog iets zeggen over poes'eigenschappen.

De kat is *aanhaliq*. Men beweert zelfs dat ze eigenlijk zichzelf aait en streelt terwijl ze u kopjes geeft en spint en om uwe voeten rolt. Dit is maar half waar en ook *dit* nog niet eens. Want als er niemand in hare zichtbare nabijheid is, zal zij geen levenlooze voorwerpen of andere dieren streelen; die eer bewijst ze alleen den mensch van wien zij houdt.

De kat is *ureed*. Ja, volgens sommige sentimenteele dames die het gewoon vrééselijk vinden als poes met een vogel komt aansjouwen, terwijl ze zelf, de dames, smullen van allerlei lekker vleesch, dat toch óók voor haar geslacht, geschoten of gevangen is; door menschen vóór menschen!

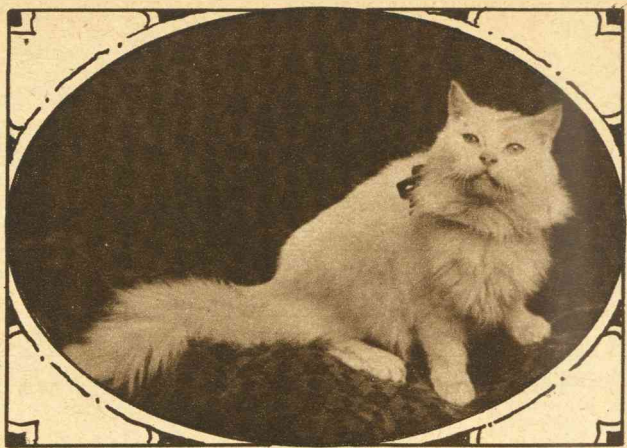
De kat is *vals*, zegt men. Het is waar dat de tijgeraard door de civilisatie niet geheel is ondergegaan; wie Poes echter goed behandelt, heeft van hare z.g. valsheid niet veel te duchten. Wie haar echter sard, mishandelt, slaat, veronachtzaamt, doet de oerinstincten van het dier ontwaken en het blijft geen poes meer, doch wordt een valsche kat.

Poes is zeer gevoelig voor de *menschelijke stem*. Laat b.v. des avonds vóór het naar bed gaan, verschillende menschen hun kat binnen roepen met het bekende en steeds vinder klinkende: „poekie! poekie! poekie!”, en geen enkel poekie zal zich in de stem vergissen en bij een vreemden meester binnen stappen. Ook reageert de kat sterk op sisklanken; woorden met *s* er in, trekken altijd haar aandacht. Zoo kan men poes ook vele leelijke woorden naar den kop slingeren; scheldwoordjes zelfs mits met veel siggeluiden er in; als men het maar met een lieve stem doet, zal het dierlijke uitbunding in hare dankbetuigingen zijn; wat een allergekten indruk maakt; vriendelijk danken voor scheldwoorden.

Dat moest je je evenmensch eens leveren!

Een verdere reputatie van onze huiskat is die van *dakhaas*, in welke kwaliteit ze wel eens de plaats inneemt van een eerbaar konijntje, dat, gebraden en wel, toch feitelijk een poesje is.

De *stamboom* van poes verliest zich in het grijs verleden. Haar voorgeslacht woont al tien eeuwen in Europa; hare oorspronkelijke voorouders, die nog verwant waren aan beroemde Felis-soorten, o.a. *Felis Leo* en *Felis tigris*, werden uit Nubië naar Egypte gebracht. De Egyptenaren, die meer malle dingen deden, droegen de kat een afgodische vereering toe; dit dier was onschendbaar als een Nederlandsch kamerlid; wie haar doodde was zelf een kind des doods; na haar dood werd ze gebalsemd en bijgezet. Ik heb er mijn poes wel eens heimelijk op aangekeken, maar kan er niet achter komen wát er nu eigenlijk voor heiligs aan het beestje

Wantrouwen

is. Van Egypte uit verspreidde zij zich over Europa, alwaar ze, evenals thans over bijna de geheele wereld het meest verspreide huisdier werd, dat tevens het meest zijne zelfstandigheid en zijn oorspronkelijk karakter bewaard heeft. Dat de mensch *variëteiten van het kattengeslacht* heeft in het leven geroepen en men nu spreekt van *angora-katten*, *bonte*, *cypersche-katten* enz. heeft met het *zieleleven* van poes niets te maken. Ook de *Wilde Kat*, die in Oost Europa nog veelvuldig voorkomt, staat in vele opzichten oneindig ver van onze huiskat verwijderd, terwijl men gelieve op te merken dat een *verwilderde* kat nog geen *wilde* kat is. Andere beroemde voorzaten van Poes zijn o.a. De *gelaarsde Kat* en *Wellington's Kat*.

Poes laat zich ook goed dresseeren. Voor dit doel moet men uit het nest een intelligent exemplaar uitzoeken, zoo'n haantje-de-voorste, gewoonlijk de eerstgeborene. Bij de kat moet alle dressuur met zachte vriendelijkheid geschieden, zonder klappen of schrobbeeringen, waarmede men alles bederft, zelfs wat men reeds bereikt heeft.

Men probeere die dressuur eens; het valt werkelijk mede!
A. M. Visser v. Weeren.

DE KUS

DOOR AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Maandenlang had de eene helft van het Larensche dubbele landhuis onder het rieten dak leeg gestaan. Tot er op zekeren dag druk geloop en gepraat weerklonken had in de holle kamers. Toen Wim 's avonds uit de stad kwam zag hij aan het einde van den rullen landweg Mia reeds aan het hek staan.

„Wim,” riep zij opgewonden, zoodra hij binnen het bereik van haar stem was, „we krijgen burenen! Eenig! Ze zijn al druk bezig met allerlei werkvolk... Kom eens gauw!”

„Malle kleine muis! Hoe kun je nu weten of je het eenig zult vinden?” plaagde Wim, terwijl hij aan het kleine rose oortje trok. „Het kan wel een zure ouwe juffrouw wezen... of een oude vrijgezel... of een moeder met vijf ongetrouwde dochters... Je zult nog terug verlangen naar je eenzaamheid...”

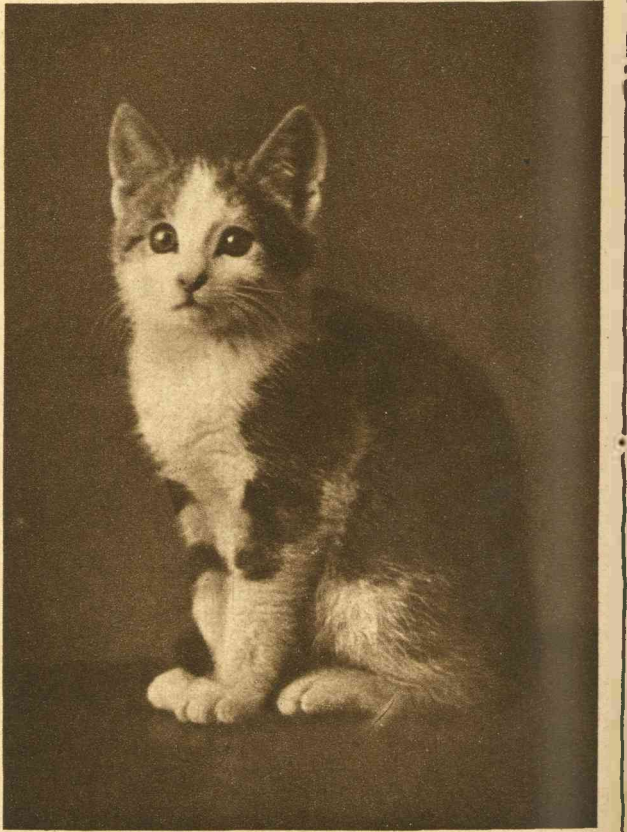
„O nee... alles is beter dan *dit*,...” sprak Mia hartstoehtelijk. Verschrikt hield zij op.

Onderzoekend keek Wim naar het kleine vrouwtje.

„Voel je je zoo eenzaam kindje?” vroeg hij bezorgd. Mia kleurde.

„Ik ben ook altijd zoo alleen...” zei ze zachtjes als schaamde ze zich voor haar uitbarsting.

„En ik dan? Je hebt mij toch?” vroeg Wim teeder, terwijl hij zijn arm om haar schouders legde.

Verbazing

Als een pruilend kind drukte zij het blonde hoofd tegen zijn schouder.

„Je bent alleen 's avonds thuis, . . .” fluisterde zij.

Wim zuchtte.

Toen hij Mia drie jaar geleden als zijn vrouw weggehaald had uit het vroolijke groote gezin in het Brabantsche dorp, waar hij als reserve-officier ingekwartierd was, had zij hem gesmeekt niet in Amsterdam te hoeven wonen.

„Niet in zoo'n groote drukke stad. . . o, alsjeblieft niet, ik zou het er niet uithouden,” had zij verschrikt uitgeroepen, „ach toe . . . laat me buiten wonen . . . in een stad zou ik me doodongelukkig voelen . . .”

Het was karakteristiek van Mia, dat zij zeide: laat me buiten wonen en niet: laten we . . .

Van den eersten dag af van hunne kennismaking had zij hoog tegen Wim opgezien.

Alles aan hem vond ze bijzonder en volmaakt.

Zijn gesoigneerd uiterlijk, zijn gemakkelijke omgangsvormen en zijn prettige vlotte conversatie onderscheidden hem in alle opzichten van het soort jongelui waarmede zij tot dusver gewend was om te gaan.

Achter haar frissche jonge dorpsschoonheid verborg Mia een eenvoudige liefhebbende ziel.

Mia was een en al opgewondenheid over de nieuwe bureu.

„Als je al zo opgewonden bent nu er alleen nog maar werkvolk is, wat moet dat dan worden als die menschen er in trekken!” plaagde Wim.

Eigenlijk vond hij het toch ook wel gezellig. Als het nu maar geschikte lui bleken . . .

Van teveel conversatie hadden zij heusch geen last . . . . .

Een paar maal had hij een vriend uit de stad meegebracht en eens hadden ze een soort dineetje gegeven.

Maar Mia was niet erg bedreven in zulke dingen en zij miste den slag het iemand gezellig te maken en de menschen op hun gemak te zetten.

Zij had heel goed gevoeld, dat haar goed bedoelde pogingen geen succes waren geweest en toen de gasten weg waren was zij in een huilbui uitgebarsten.

Tegen zijn gewoonte in had Wim niet veel geduld betoond met het verdriet van zijn vrouw. Hij kon het niet goed uitstaan, dat zij de kunst niet verstond gastvrouw te zijn.

Om kleeren gaf zij al heel weinig en haar goedige liefbedeelde gesprekken staken al te veel af bij het pétillante discours der anderen.

Eens had hij haar mee naar de stad genomen en een heele nieuwe garderobe voor haar uitgezocht.

Fransche hoeden met coquet opgeslagen randen, zijden blouses, een gedecolleteerde avondjapon, zijden kousen en verschillende paren schoentjes . . . .

Het leek wel of hij er plezier in had Mia grondig te veranderen.

Zij voelde dit heel goed en het deed haar pijn.

„Oef! ik ben doodop!” lachte Wim vergenoegd toen zij in den trein naar huis zaten.

Stil en bleek zat Mia tegenover hem.

„Mankeerde er zóóveel aan me?” vroeg ze bedrukt.

„Och nee, dat nu niet, maar je mocht wel eens een beetje opgekalefaterd worden — die provinciaalsche spullen heb je nu lang genoeg gedragen. Ik moet eer met mijn vrouw inleggen hoor!” sprak Wim luchtig.

Mia trachtte te lachen, doch zij voelde de tranen achter haar oogleden prikkend branden.

Toen de inkoopen, keurig in vloeipapier gewikkeld en netjes in kartonnen dozen verpakt, thuis bezorgd werden, was Mia alleen thuis.

Voorzichtig pakte zij alles uit.

Ieder kleedingstuk, dat zij met haar gewone omzichtige zorgelijke netheid opborg, geleek haar een stille terechtwijzing.

„Waarom kan ik er nu niet blij mee zijn?” dacht zij tobberig. Onbewust voelde zij, dat deze wufte modieuze kleeren heelemaal niet pasten bij haar ietwat zwaartillende, huisbakken natuur.

Na een week van bedrijvige drukte verscheen op een goeden morgen een kleine tweepersoonsauto tusschen de korenvelden.

Mia, die de claxon gehoord had, vloog haastig naar het raam.

„Zouden dat de nieuwe bureu zijn? . . . Ja . . . de auto hield stil voor het hek . . . .”

Mia verschool zich een beetje achter het gordijn.

Ademloos zag zij toe . . . .

„'t Lijkt wel een geëngageerd paar . . . .” was haar eerste gedachte.

Aan het stuur zat een blond jong ding van hoogstens twintig jaar . . . . De donkere jonge man naast haar had een rough haired terrier op z'n schoot, dien hij vroolijk lachend over den rand van den wagen losliet.

Dan wipte hij z'n lange beenen over het deurtje heen en sprong op den grond . . . .

Mia zag hoe hij met een slanke gebruide hand over z'n

Stormlucht boven Marken

achterhoofd streek . . . . — „Als ze nu maar net zoo aardig zijn als ze er uitzien, ...” peinsde Mia zorgelijk.

Opeens keek de jonge vrouw toevallig naar boven. Hun oogen ontmoetten elkaar een seconde.

Haastig week Mia van het raam.

„. . . . Als ze nu maar niet denken dat ik hen bespied, . . .” schrok ze. Onweerstaanbaar werd ze weer naar het raam toegetrokken . . . .

Nu stond het jonge echtpaar gearmd naar boven te kijken.

Mia kreeg een vuurroode kleur . . . .

Hè vervelend . . . .

Maar kijk . . . daar knikten ze zoo waar naar boven toe . . .

Verlegen groette zij terug.

„Nu zullen we wel een visite moeten maken, ...” overdacht ze. „Zou je daar handschoenen voor moeten aandoen, zoo vlak naast de deur? Of zoo maar gewoon? . . . .”

Wim keek altijd zoo spotachtig als zij zooiets vroeg . . . .

„Wat was het in Brabant alles toch veel gemoedelijker,” zuchtte ze. Ze wou maar, dat die visite al achter den rug was . . . .

Maar het zou alles heel anders gaan . . . .

Toen Mia na een uur in de serre zat te handwerken hoorde zij het grint in den voortuin knerpen onder een vluggen stap.

Toen zij opkeek stond Dolf de Laet voor haar, een vroolijke glimlach op zijn zon-verbrand open gezicht.

„Mevrouw . . . Beerdekker niet waar?” sprak hij hoffelijk. „Ik ben uw nieuwe buurman. . . de Laet, . . .” stelde hij zich voor. „Excuseert u alstublieft mijn hemdsmouwen,” lachte hij, „maar we zijn druk aan het verhuizen enne. . . 't is een beetje gek . . . maar ik zie m'n jasje nergens, ik moest wel zóó naar u toe . . . .” en zich zijn boodschap plotseling herinnerend: „heeft u misschien even een hamer voor ons?”

Zijn vroolijkheid werkte aanstekelijk. Mia voelde zich dadelijk op haar gemak.

Zij haalde den hamer en zij bleven nog even praten.

„Als ik soms iets doen kan voor . . . voor uw vrouw . . . .” bood zij aan.

Eigenlijk zei ze het maar zoo voor den vorm en bedoelde zij er niets mee . . . .

Dolf de Laet ging echter enthousiast op haar aanbod in.

„Helpen? O dat zou fijn zijn! Mijn vrouw zal het zeker heerlijk vinden . . . dat is echt lief van u . . . .” sprak hij hartelijk.

„Ziet u,” voegde hij er bij, „we hebben vanavond een paar menschen ten eten en de nieuwe meid komt pas morgen . . . .”

Mia stond verstomd . . . .

Een paar menschen ten eten . . . . Op den avond van je verhuisdag . . . .

Dolf liet haar echter geen tijd voor verbazing.

„Komt u dan meteen mee?” vroeg hij jongensachtig.

„Ja maar, ...” weifelde Mia plotseling. „. . . . is dat . . . is dat niet gek?” Ik ken uw vrouw niet . . . . enne . . . . ik . . . . ik ben niet netjes, ik bedoel niet om visites . . . . ik meen . . . .” hakkelde ze vuurrood en hield plotseling middenin op.

Een verhuispartij was toch geen visite . . . Maar wat zou Wim . . . .

Dolf vond haar allerliefst in haar verlegenheid. „U hebt het beloofd . . . ik laat u nu niet meer gaan!” lachte hij.

Een beetje schoorvoetend ging Mia mede.

In het huis ernaast heerschte een onbeschrijfelijke herrie. Temidden van hoog opgestapelde pakkisten troonde Conny de Laet boven op een blauwe trap met een sigaret tusschen haar slanke vingers.

Het slanke meisjesachtige figuurtje was in een goudkleurige zijden jumper gekleed, die strak om een geplisseerd rokje sloot. Een paar fijne in ragdunne zijde gestoken enkels kwamen uit fraaie peau de suède schoentjes kijken . . .

„Wat een toilet om in te verhuizen,” . . . dacht Mia verwonderd. Maar dan voelde zij zich reeds krachtig de hand geschud door de jonge vrouw, die lenig als een jonge kat van de trap afsprong.

„Komt u ons heusch helpen? Wat vrééselijk lief van u!” riep zij uit.

Energiek schudde zij haar korte lokken.

„Hoe vindt u die keet hier? Is het niet vermakelijk? Ik amuseer me dol!” lachte zij en liet een rij parelwitte tanden zien.

„Krijgt u heusch gasten vanavond?” vroeg Mia bezorgd.

„O alleen een paar vrienden van m'n man . . . .” sprak Conny luchtig, terwijl zij een rookwolkje uitblies.

„Ze zullen weleieren voor ons bakken, terwijl wij werken.”

Vragend keek Mia van de een naar den ander.

Een herinnering aan haar eene moeizame dineetje flitste door haar denken . . . .

Stel je voor . . . . zoo'n toestand . . . .

Gedrieën togen zij aan het werk.

Al spoedig kreeg Mia in de gaten, dat Conny niettegenstaande zij het air aannam van zich met niets te bemoeien, de dingen oneindig veel handiger en grondiger deed dan zij zelve . . . .

Herfst in het Bloemendaalsche Bosch

WAT 1926 DEN AUTO-MOBILISTEN BRENGEN ZAL

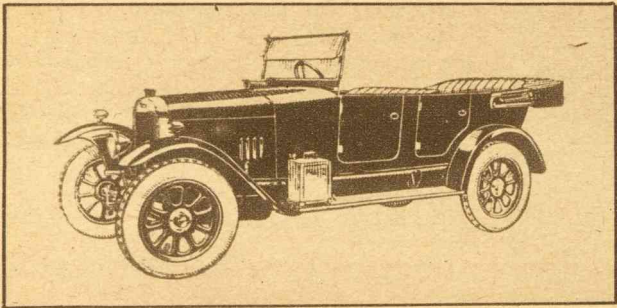
Prognostiek kan zeer belangrijk zijn wanneer men over een licht ontvankelijke fantasie beschikt, maar het voorspellen ont-aardt dan al spoedig in het bouwen van luchtkasteelen.

En toch kan het interessant zijn, zich aan voorspellingen te wagen, temeer indien men mag afgaan op voortekenen, die zich meer of minder duidelijk openbaren.

Immers, wanneer men zich aan voorspellingen gaat wagen en men doet dit op eenigszins serieuze manier, dan leeft men gedurende de geheele periode, die men heeft voorzien, in een verrassende spanning, welke telkens weer opleeft als een verwachting feit is geworden.

Daarom schromen wij niet hier onze prognostiek voor 1926 op automobielgebied te laten volgen.

Wij zullen de zaken zoo categorisch en nauwkeurig mogelijk rangschikken, opdat t.z.t. gelegenheid bestaat voor controle.

En model, dat in 1926 veel gezien zal worden

Four-seater, Engelsch model, bij uitstek geschikt voor zakelijk gebruik, alsook voor niet al te veel-eischend toerisme. — De afbeelding stelt een Clyno voor, zooals men die op de Olympiade-Show te Londen kon vinden. Clyno wordt in ons land vertegenwoordigd door de N.V. Amsterdamsche Automobielsmaatschappij, Amsterdam.

In de eerste plaats vragen wij ons af welk model auto in 1926 het meest „en vogue” zal komen.

Natuurlijk moet men daarbij de Ford-modellen hors concours stellen.

Wij zijn van meening dat vooral de kleine kleinauto's, (men vergeve ons deze afschuwelijke woordopvolging), en daarvan in hoofdzaak de sportmodelletjes, een zeer gunstig jaar zullen hebben.

Reeds debuteerden een aantal Fransche en Engelsche fabrieken met zulke wagentjes in het thans bijna afgelopen jaar; men kondigt weer een aantal nieuwe merken in deze klasse aan, zoo vernamen wij kortelings, dat de voortreffelijke Fransche Benjamins zich binnenkort in dubbele betekenissen als Benjamin der Benjamins zullen komen voorstellen, en zoo verwachtte men er nog meer.

Wij gelooven dat 1926 het jaar zal worden van „The junior car”, zooals de Engelschen de leuke, goedkope, vlugge en elegante wagentjes noemen. In-sober, doch de carrosserie in schelle, harde kleuren, speciaal gemaakt voor de bescheiden beurzen. Wij zullen ze gaarne zien komen, om ons te helpen bij onze dagelijksche bezigheden of ons ontspanning te bezorgen na gedane arbeid.

Goedkoop in aanschaffing en in onderhoud... just what we want.

Maar ook grotere en zwaardere wagens zullen in het komende jaar weer worden gekocht. Men kan en wil ze immers niet ontberen. Welnu, wij voorzien dat de viercilinders aanvankelijk een

weinig zullen worden verdrongen, door acht- en zes-cylinderige motoren. Meer en meer zullen ook de Europeesche fabrieken zich op het vervaardigen van Eights en Sixes gaan toeleggen, terwijl de Yankees wellicht het zes-cylinder-type tijdelijk vaarwel zullen zeggen en zich bepalen tot vier- of achtpitters.

Terwijl wij van de Europeesche carrossiers steeds verfijnder maaksel in de bekende modellen verwachten, gelooven wij, dat Detroit en omgeving zullen volharden in het eenmaal aangenomen principe, hoofdzakelijk gesloten koetswerken te confectionneeren.

Het publiek zal het wel slikken.

Wij gelooven dat „de lijn” door de Europeesche carrossiers zal worden gehandhaafd en verwachten dat de Yankees voort zullen gaan met eraan te tornen, door kleine reepen tusschen te voegen, enz.

Zij zullen daarvan spoedig genoeg spijt hebben en herstellen daarom tegen het einde van het jaar weer de volstrekte ononderbroken lijn.

Dit zal een gelukkig besluit zijn.

Ofschoon op motorisch gebied de wonderen natuurlijk nooit van de lucht zijn, gelooven wij niet dat groote vondsten moeten worden tegemoet gezien. Compressormotoren zullen blijken matige belangstelling te vinden. Wellicht houdt Duitsland er nog aan vast, doch wij veronderstellen niet dat Amerika er ooit veel voor zal gaan gevoelen.

Het vierwielremmen-systeem zal in 1926 alom worden toegepast. Wij verwachten vele en belangrijke verbeteringen op dit gebied. Men zal er in slagen verschillende vierwielrem-systemen, vooral wat de smering en bijstelling betreft, te verbeteren. Dat is trouwens ook dringend gewenscht, want zooals thans bij vele wagens het geval is, ondervindt men van de remmen op alle wielen meer last dan lust.

Wat de verlichting betreft, gelooven wij niet dat er in het komende jaar veel zal worden gedaan om het euvel der verblindende schijnselen te doen verdwijnen. Toch moet het daarheen; wij hopen op een doelmatige propaganda, ten gunste van enkele beproefde anti-verblindingsystemen. Er behoeft slechts een groote automobiefabrikant mede te beginnen en de rest volgt vanzelf. Zoo gaat het ook met de richtingaanwijzers. Niettegenstaande wij niet de verwachting koesteren, dat in 1926 eenheid van model en algemeene standaardmontage van richtingaanwijzers zullen worden bereikt, is er dringende behoefte aan uniformiteit ook op dit gebied.

Laat Amerika hiertoe den stoot geven; wij zullen er dankbaar voor zijn, want het zal de veiligheid zeer zeker in niet geringe mate ten goede komen.

Het sportieve element in het automobilisme zal het in '26 nog slimmer te verduren hebben dan in het afgelopen jaar.

Wanneer zal er een einde komen aan het vooropstellen van de zakelijke belangen bij sportieve gebeurtenissen met automobielen? Het wordt tijd, want als het zoo doorgaat zal niet slechts de belangstelling van het publiek voor feitelijk gefingeerde sportevenementen als Grands Prix enz., verdwijnen, maar men — d.w.z. de koopers — zal eindelijk gaan inzien welk een handig voorbereide en goed verzorgde reclame-instrumenten zulke wedstrijden feitelijk zijn. Want al vraagt men in het buitenland minder dan bij ons naar omstandigheden en drijfveer, als het al te doorzichtig wordt moet de bom barsten.

En men is al aardig op weg, reeds duizenden beseffen de geringe essentiële waarde van buitenlandsche baan- of circuitraces en verbeelden zich tenminste niet meer in de winnende merken het volmaakte, snelste en meest begeerenswaardige onder de zon te moeten zien. Men leert thans zoo zoetjes aan beter begrijpen, dat de wedstrijdresultaten in 90 % van de gevallen worden behaald met wagens van bijzondere constructie, vaak geheel van de seriemodellen afwijkend.

En malgré tout, zullen ook in 1926 kapitalen worden besteed aan prijzen voor soortgelijke wedstrijden, ongeacht nog de duizenden,

die worden gebruikt voor het in gereedheid brengen der circuits, enz.

Bij ons in Nederland doet men nog weinig aan werkelijke automobiel- en motorsport.

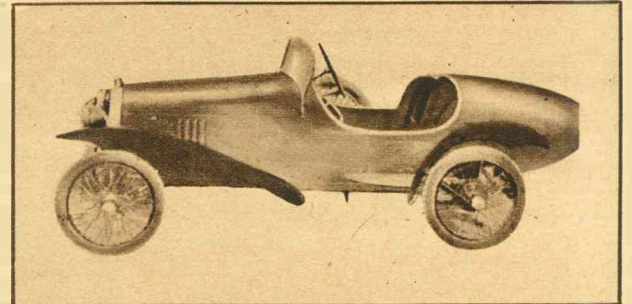
Deze sporten bloeien niet zooals wij dit gaarne zouden zien, doch er is vooruitgang te bespeuren.

Daar is in de eerste plaats in dit jaar een begin gemaakt met circuitwedstrijden voor motoren. In de omgeving van Assen hebben we in Juli een schitterend geslaagde proef gehad. We hebben alle reden om aan te nemen, dat het niet bij een proef zal blijven, maar dat het Departement van Waterstaat, gelet op de gunstige ervaring van Assen, vrijgeveiger zal worden met de toestemmingen tot het houden van zulke wegwedstrijden.

Want al krijgen wij binnen afzienbaren tijd bij Noordwijk een autoracebaan, waarvan wij geef al te hooge verwachtingen koesteren, het moet er op aan gestuurd worden, dat wij nog in 1926 ook een wegwedstrijd met automobielen krijgen. Als men zulk een wedstrijd behoorlijk reglementeert en voor goede bewaking van het circuit zorg draagt, is er o.i. niet het minste bezwaar tegen.

In Augustus werden op Duindigt te Wassenaar motorwedstrijden gehouden onder de auspiciën der Nederlandsche Motoren-sportclub, een nog jonge vereniging, waarvan men in 1926 naar wij vertrouwen veel goed werk kan verwachten.

Het is verheugend melding te kunnen maken van de geboorte

En model, dat in 1926 veel gezien zal worden

Type Grand-Sport van de Clyno, die meer voor sportieve genoegens wordt gebezigd.

en het fraaie jeugdwerk van zulk een organisatie, want waarlijk, wij tellen er nog niet te veel op dit gebied.

Zou het niets voor de Nederlandsche Motorensportclub zijn in het komende jaar ook autowegwedstrijden te organiseren? Er is behoefte aan, en wij gelooven niet dat van de K.N.A.C. in dit opzicht veel initiatief te verwachten valt.

Het valt te betreuren dat wij onze prognostiek moeten besluiten met een sombere veronderstelling.

Met de wijziging van de Motor- en Rijwielwet, die reeds eenige jaren in voorbereiding is, vordert men helaas niet al te snel.

Dat is jammer, want dit traineeren is oorzaak van veel noodlottige gebeurtenissen, die bij een betere wetgeving op dit gebied hadden kunnen worden voorkomen of althans tot een minimum worden beperkt.

Maar meer nog valt het te betreuren dat er sommigen in ons land zijn, die, in stede van hun invloed aan te wenden ten gunste van een bespoediging der invoering van de wijzigingen, zich beijeren, het publiek te doen gelooven, dat bij verkeersongevallen met automobielen negen van de tien maal de automobilist vrij uitgaat. Laat men toch eens ophouden met het door dik en dun voorttrekken der autobestuurders boven alle andere weggebruikers; men ontstemt daarmee slechts de menigte en werkt hiermede in de hand, dat de automobilisten op den duur onuitstaanbaar zouden worden.

En dat zijn onze automobilisten gelukkig nog lang niet.

Misjoen.

De slanke vingers schenen wel te kunnen tooveren.

In een ommezien was een kist met fijn glaswerk leeg gepakt, alles stuk voor stuk met een linnen doek afgewreven en op z'n plaats gezet.

Onderwijl stond Conny's mond geen oogenblik stil. Zij babbelde honderd uit.

Zoo kwam Mia te weten, dat de De Laets al zes jaar getrouwd waren, dat Dolf een assurantiezaak in Amsterdam had, dat zij voor Conny's gezondheid buiten gingen wonen, dat zij veel aan sport deden, dat zij sedert zij pleuris had gehad geen paard meer mocht rijden, dat haar ouders een villa te Scheveningen bewoonden en nog van allerlei meer.

De tijd vloog om.

Opeens stond Wim voor hen.

„Ik vond hiernaast de vogel gevlogen!” lachte hij na zich voorgesteld te hebben.

Het gesprek vlotte dadelijk.

Bewonderend keek Mia naar haar man.

Bij hem geleek zooiets wel vanzelf te gaan... iedereen vond hem ook dadelijk aardig met zijn innemende manieren...

Na verloop van een half uur was het, of men elkaar reeds jaren kende. Er ontstond tusschen de beide echtparen al spoedig een hechte vriendschap.

Geen dag ging er voorbij dat zij niet bij elkaar in- en uitliepen als in hun eigen huis...

Al spoedig hadden zij gemeenschappelijke kennissen. De beide gezinnen waren als een enkele familie.

In den beginne had Mia vaak het gevoel, dat de drie anderen samen een bondgenootschap vormden, waar zij buiten stond.

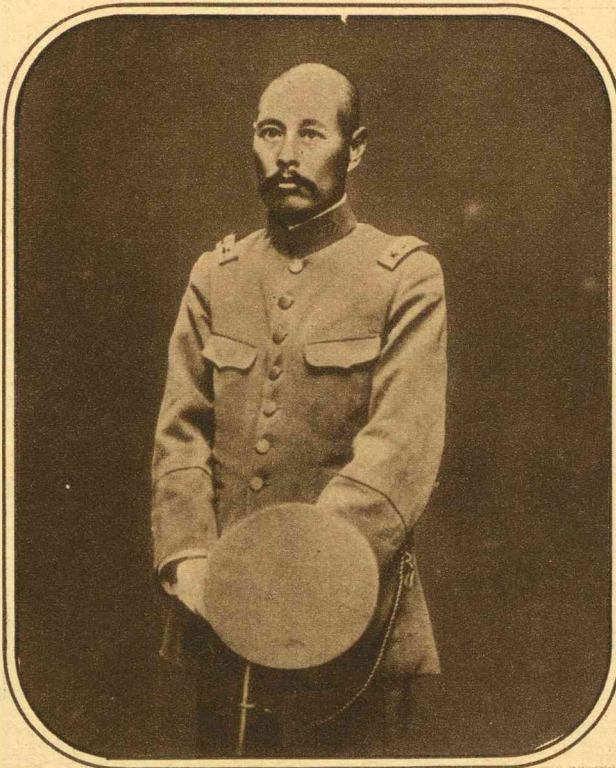
Het was haar ten eenen male onmogelijk den luchtigen schertsenden flirttoon te vinden....

Het leek of de anderen een spel speelden waaraan zij niet bij machte was mede te doen en soms schreide zij bittere tranen als zij zich onbespied wist.

Maar allengs ging het beter en na een paar maanden lachte zij om haar eigen toberijen.

Toen kwam de dag, dat Mia met haar hooge hakjes, die zij in navolging van Conny was gaan dragen, in den overlooper van de trap bleef haken en achterover naar beneden sloeg. Het gebeurde zoo onverwachts en het ging alles zoo snel in zijn werk, dat niemand tot bezinning kwam voor en aler na eenige dagen van zenuwslopenden angst en opwinding de behandelende dokter voor het eerst aarzelend sprak van een blijvende invaliditeit....

Apathisch lag Mia teerneer alsof haar toestand haar niet het minste belang inboezemde....

De burgeroorlog in China

is wederom, en thans wellicht in nog heviger mate dan tevoren, ontbrand. Indien de voortekenen niet bedriegen zal generaal Woei-Pei-Foe, wiens portret wij hierboven reproduceeren, in dezen strijd een beslissende rol spelen. Verscheidene militaire leiders hebben zich reeds ondergeschikt aan hem verklaard.

Een specialiteit, in consult geroepen, verklaarde, dat redding mogelijk was indien de patiënte een vol jaar plat bleef liggen. Iedere poging tot oprichting zou noodlottige gevolgen na zich sleepen....

Even had Mia de oogen geopend, doch bijna terstond was zij wederom in hare vorige apathische lusteloosheid vervallen.

In het begin week Wim niet van haar sponde en vaak zaten ook Conny en Dolf aan haar bed.

Zij nam echter van niemand eenige notitie.

Soms kon zij even pijnlijk kreunen... en terstond waren liefderijke helpende handen klaar om haar kussens op

te schudden of haar een gemakkelijker houding te geven. Hoewel Mia zich te ellendig gevoelde om eenig teken van belangstelling in haar omgeving te toonen, hoorde zij alles wat er om haar heen gesproken werd.

Zonder het zich te bekennen genoot zij van de sfeer van waakzame liefde en teedere bezorgdheid, die zij als iets tastbaars om zich heen gevoelde.

Op een middag, dat zij uit een droomlozen slaap ontwaakte, hoorde zij fluisterend praten in de aangrenzende kamer.

Zonder te verstaan wat er gesproken werd, hoorde zij het zachte gegons der gedempte stemmen....

Stil soezend ondervond zij de weldadige nabijheid van de spreken....

Plotseling.... wat was dat....?

Haar onderbewustzijn haakte zich vast aan dat geluid....

Dat was.... het geluid van een kus....

Nog eens.... en nog eens....

Als een schroeiend heete vlam laaide in haar het verzet op.... Zij voelde speldeprikken over haar gansche lichaam.

Het koude zweet stond op haar klamme voorhoofd.... Dat was.... dat was.... Wim.... háár Wim.... met....

met die andere.... En zij voelde zich machteloos daar liggen als in een vernederende en onverdiende pijniging....

Voetstappen naderden....

Onbeweeglijk lag de zieke als in diepen slaap....

Slechts een nauw merkbaar trillen van de lange oogharen verried de innerlijke opgewondenheid.

Langzaam verwijderden zich de schreden weer....

Geruischloos werd een deur gesloten.... even kraakte de trap....

En dien nacht, toen diepe rust heerschte onder het rieten dak, toen lag de zieke met brandende oogen in het duister te staren....

Haar altijd waakzame jaloezie — tijdelijk in slaap gewiegd — was als een vurig lekkende tong omhoog geschoten en dreigde haar te verstikken....

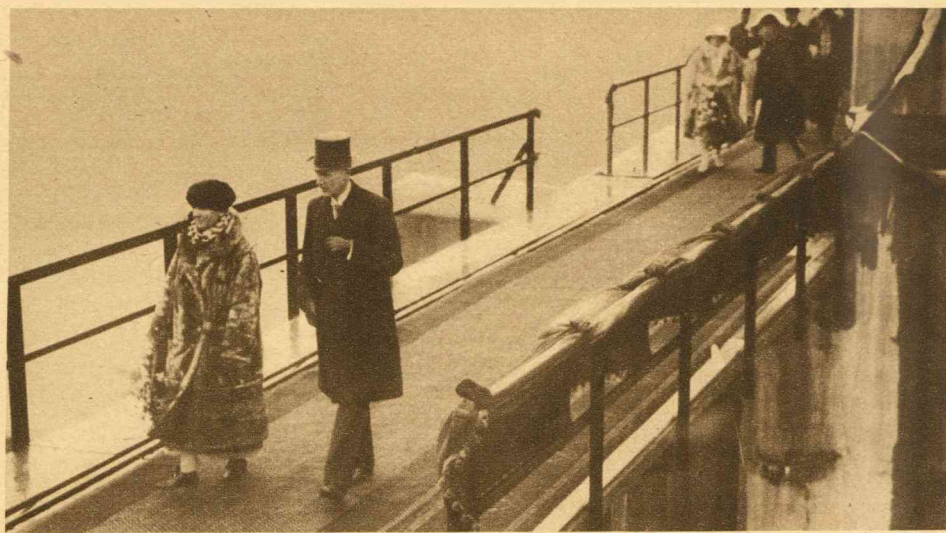
Zij hijgde naar adem.... een snik wrong zich uit haar keel....

Dan, plotseling, met een uiterste krachtsinspanning richtte zij zich op haar ellebogen omhoog.... een doffe kreun ont-snapte aan haar borst....

Dan deed een snijdende pijn, die zóó hevig was, dat een langgerekte gil zich uit haar keel baan brak, haar bewusteloos achterover vallen....

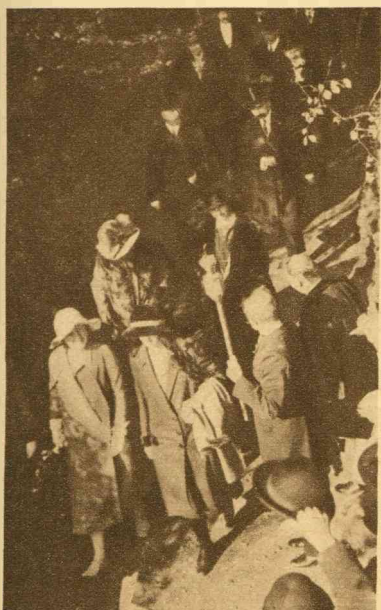
Na een week stierf Mia zonder tot bewustzijn te zijn gekomen....

HET KONINKLIJK BEZOEK AAN LIMBURG

Het bezoek aan Linne

De vorige week heeft H. M. de Koningin, vergezeld van Z. K. H. Prins Hendrik en H. K. H. Prinses Juliana, een bezoek gebracht aan verscheidene plaatsen in de provincie Limburg. Het eerste bezoek gold de gemeente Linne, waar H. M. den stuw in de Maas bezichtigde en in dienst stelde, aan welk feit een door Haar onthulde gedenksteen herinnert. *Links*: De Commissaris der Koningin in de Provincie Limburg, Mr. E. O. J. M. Baron van Hövell tot Westerflor, begeleidt H. M. naar de plaats, waar Zij den stuw in dienst stelde en den gedenksteen onthulde. *Rechts*: De hoofdingenieur T. L. Schlingemann leidt H. M. over den stuw en verklaart Haar de werking ervan.

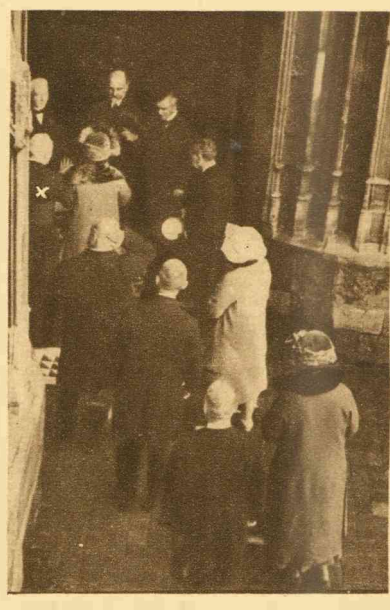
Het bezoek aan den St.-Pietersberg te Maastricht

De Hooge Gasten verlaten de grot waarin Prinses Juliana als een herinnering Haar handteekening op een der muren zette.

Het Koninklijk bezoek aan Roermond op 20 October

Een overzicht van het Marktplaats tijdens de zanghulde. De Koninklijke Familie bevindt zich op het bordes van het Stadhuis, links op de foto.

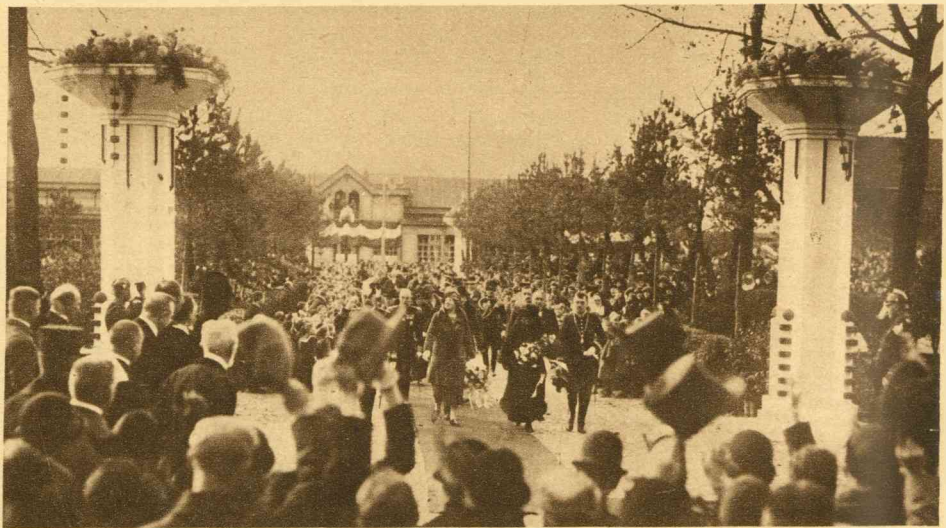
Het bezoek aan de St.-Servaaskerk te Maastricht

De Deken van Maastricht (x) stelt verschillende autoriteiten aan H. M. voor.

Het bezoek aan Maastricht

Een aardige overzichtsfoto, gemaakt tijdens den rijtoer door de stad.

Het bezoek aan Venlo

De komst der Koninklijke Familie in de stad.

Het bezoek aan Venlo

Links: De „reuzen van Venlo” voeren een dans uit voor de op de koninklijke tribune gezeten hooge gasten. Rechts: Een aardig snapshot van de Koningin en de Prinses bij het verlaten der stad.

HET GODSGERICHT

Jaren en jaren had de oude Stander in de schamele dorpskerk gewoond. De dorpingen wisten er niet veel meer van dan dat hij op een avond in het schemeruur in een groote postkoets (de geschiedenis speelt in den ouden tijd) met moegejakkerde schimmels ervoor was aangekomen en er zijn intrek genomen had. En dat hij de herberg in al die jaren nooit verlaten had behalve voor een dagelijksche wandeling in het dorp en den naasten omtrek. Strijk en zet had men elken avond den grooten zwaar gebouwden grijsaard met krachtigen veerenden tred zien rondlopen, altijd alleen, den groot der voorbijgangers niet of nauwelijks beantwoordend, stug en eenzellig in zijn gansche doen, en steeds met een grashalmpje in den stijf gesloten mond. Het leek wel, of hij dat in den mond genomen had om zichzelf te beletten te praten, indien hem nog eens ooit van zijn leven de lust daartoe bekruipen mocht. Zoo leek hij zich wel te hebben gewapend tegen de nieuwsgierigheid, om niet te zeggen: het wantrouwen van de dorpingen, die maar niet vatten konden wat deze man daar was komen zoeken, in die afgelegen streek, waar geen markten gehouden werden, waar geen tooneelspelers doortrokken noch reizende muzikanten, kortom waar nooit eenig vertier of afwisseling was, omdat het dorp een heel eind van de groote heerbaan lag. Soms werd hij aangetroffen op den berm van den weg, terwijl hij daar met het grijze hoofd in de handen gestut voor zich uit zat te turen naar de wijde akkers, waar het koren te veld stond of waar de landman zijn met ossen bespannen ploeg heen en weder dreef. Of naar de hoge bergen in het Westen, met hun geheimzinnige dennenbosschen en met hun vreemd grillige toppen tegen den teeder gekleurden avondhemel afgeteekend. Wanneer dan een voorbijganger, om hem te plagen vermoedelijk, een groet uitsprak, kon hij met de diepe helder blauwe oogen den man zoo aankijken, dat het wel op een bestraffing leek. Maar in het algemeen lette hij nauwelijks op wat er rondom hem zoo dagelijks in het dorp gebeurde. Toch hadden jongens eens thuis verteld, dat hij hen had nagezeten omdat ze een vogel met steenen gegooid hadden, en een meisje wist eens te vertellen, dat hij haar pop uit de beek gehaald had, waarbij hij tot zijn dijen toe in het water had gelopen.

Nu en dan hadden de dorpsbewoners geprobeerd uit den waard iets te krijgen omtrent zijn gast, maar het eenige wat de man erop antwoordde was, dat de oude een en al vriendelijkheid en gulheid was. En gaandeweg doofde de nieuwsgierigheid van de menschen uit, en ze schikten er zich blijkbaar in, toch nooit iets naders te weten te zullen komen van de beweegredenen waarom de oude juist hun dorp gekozen had als plaats van inwoning, ... toen de vreemdeling plotseling stierf.

„Nu weten we waarvoor hij hierheen gekomen is,” zeiden de menschen schamper tot elkaar, „om dood te gaan.” En er was iets van een bedekten haat in hun spreken, want hoewel de oude nooit iemand kwaad had gedaan, alleen het feit reeds, dat hij een vreemde was, van wiens verleden en levensomstandigheden ze nooit iets geweten hadden, zij, die elkaar allen van vader op zoon tot in de puntjes hadden gekend, ... dat feit alleen reeds was voldoende om een zekeren afkeer van den onbekenden indringer te koesteren. Maar hij was nu dood, en werd begraven, en hun nieuwsgierigheid zou zonder twijfel met hem begraven zijn, als niet een nieuwe gebeurtenis de aandacht van de bevolking was komen herwekken; er was namelijk een testament gevonden, waarin de overledene zijn geheele bezit, dat achteraf een fortuin van betekenis bleek te zijn, aan zijn eenigen zoon vermaakte. De burgemeester liet in de geheele streek een oproep aan den erfgenaam verspreiden. Hoe zou dat aflopen? De spanning hierover was in het dorp zoo mogelijk nog groter dan in de jaren toen de oude Stander nog leefde. „Hoe zal dat aflopen?” was de vraag, die alle dorpingen bezighield. Men sprak nauwelijks meer over iets anders. Wanneer er voetstappen op de straatkeien klonken, ijlden de menschen dadelijk naar hun vensters om te zien of „hij” het was.

Zoo leefde men vele dagen in spanning. De dagen werden weken, de weken maanden, en nog altijd had geen erfgenaam zich vertoond. Maar ineens, op een avond, op een doodgewonen avond, net als elke andere, zie, daar stapte een vreemdeling aan de herberg af:

Dat was een gebeurtenis van je welste. Het heele dorp liep uit. De menschen verdrongen zich voor de ramen van de herberg, en van pure opwinding maakten ze daar zoo waar nog relletjes, waar de veldwachter bij te pas komen moest. Wie de voorste plaatsen hadden, stonden met den neus stijf tegen de ruiten gedrukt, opdat hun toch maar niets ontgaan mocht van wat daarbinnen voorviel. En dan werd het geziene niet zonder trots en een zekere geheimzinnigheid aan de achterafstaanden overgebracht. „Nou zet hij zijn hoed af” en „Hij heit een pint besteld, hij heit dorst” en dergelijke werden als wereldgebeurtenissen afgekondigd. En een ieder had wat; deze een schampere opmerking, gene een kwinkslag, een ander lachte er luidkeels om, maar de ouderen van dagen schudden bedenkelijk het hoofd op een manier, die men het best zou kunnen vertalen met „wat moet d'r uit al die vreemde dingen groeien”.

Daarbinnen was de belangstelling nog groter, nog daadwerkelijker. Onder het drinken van een glas naderden de gasten den nieuwgekome meer en meer, en begonnen uit te visschen wat hij daar zoo ineenen in de plaats kwam doen.

Maar de vreemdeling, een fors en statig man in jagerskleeding, luisterde niet naar hen. De anderen staken nu de koppen bij elkaar, en fluisterend maakten ze elkander opmerkzaam op de gestalte, den snit van het gelaat, die naar hun oordeel, gelijkenis met den overleden Stander vertoonde. „Ik zou er geen oogenblik over in het onzekere zijn,” beweerde er een, „hij lijkt op zijn vader als twee drop-pels water.” En er waren er meer, die deze gelijkenis meenden te zien.

De jager vermaakte zich blijkbaar nogal met de brandende nieuwsgierigheid van deze menschen, maar op een oogenblik

Den rose Lelie voor den open grond.

Nu de tijd er is om deze overblijvende rose Lelie in den tuin te planten, vestigen wij er de aandacht op. Het is een van onze mooiste vaste planten, die in Augustus en September met een groot aantal bloemstengels bloeit zooals op onze afbeelding te zien is. Voor strenge koude bedekt men haar met een laag blad of droog turfstrooisel.

scheen het hem toch te gaan vervelen; hij stond althans plotseling op, trappelde met zijn zware jachtlaarzen op den plankenvloer, rekte zich uitbundig, als een dier, dat wakker wordt, en vroeg den waard, hem het rechthuis te wijzen. De menigte voor de deur stoof uiteen, toen hij buiten kwam, en vol bewondering en verbazing gaapten ze hem na, toen hij met zijn manhaftigen tred den aangewezen weg insloeg. Een reusachtig jachtroer hing aan een bandelier over zijn schouder, en bij zijn dreunende stappen zwaaide het mee in de maat.

Het bezoek bij den vrederechter duurde een heel poosje, en toen de vreemdeling eindelijk weer buiten kwam, was verreweg het grootste deel van de nieuwsgierigen naar huis getrokken, en bemerkte hij alleen hier en daar nog troepjes menschen, die, als bij een wonderlijk luchtverschijnsel, met gerekte

Na een stormachtige reis.

Een foto van het s.s. „Leersum”, dat de vorige week na een stormachtige reis, zwaar beschadigd de Nieuwe Houthaven te Amsterdam is binnengeloopen. Duidelijk is op deze foto te zien, hoe de zijwand op verscheidene plaatsen door de woedende slagzeen is ingedeukt alsof hij niet van ijzer, maar van bordpapier was.

halzen naar het verlichte bovenvenster van den vrederechter tuurden, en dat met zulk een aandacht, dat ze hem, het feitelijke luchtverschijnsel, heel niet bespeurden, zoodat hij ongemoeid den weg naar de herberg insloeg.

De beroering in het dorp verergerde van dien avond af voortdurend, want nu er zich één erfgenaam had aangemeld, kwamen er meer. Geen dag ging voorbij of er namen vreemdelingen hun intrek in de herberg; er waren er nu al zeven. Het bedrijf bloeide, en de waard, die vanwege de jarenlange malaise al eenigen tijd op den rand van het failliet had gebalanceerd, raakte er weer aardig bovenop.

De meeste vreemdelingen zag men na een bezoek aan den vrederechter weer vertrekken; ten slotte bleven er nog drie over, hij, die het eerste gekomen was, en nog twee jagers, al niet minder krانig van postuur, en in wie beiden de opgewonden dorpsgenooten al evenzeer gelijkenis met den gestorvene meenden te zien. En de spanning in het dorp groeide en groeide, en had haar toppunt bereikt, toen de vrederechter door een trommelslager in de plaats en den omtrek liet omroepen, dat hij den waren erfgenaam door een

Godsgericht zou laten aanwijzen. Reeds den volgende morgen te tien uur zou het Godsgericht plaatsvinden.

De volgende morgen brak aan. Het was verrukkelijk weer. De stralende zonne stoorde en liefkoosde de aarde, en ze vergulde het marktplein met zijn oude schilderachtige gevels en zijn sierlijke platanen. Het was onvergetelijk mooi, dit plekje op aarde, dat uitverkoren was het tooneel te zijn, waarop zich straks het groote drama afspelen zou. Het volk was saamgestroomd uit den ganschen omtrek, en allen droegen, als ware het een hoog feest, hun Zondagsche kleeren of staatsiepakken; de boogschutters hadden hun zilveren ketenen omgehangen, de kaatsers droegen hun korenblauwe mutsen, de kegelaars hun balvormige schelroode hoeden, de vendelaars droegen hun zware vanen met zich, kortom: het was een schouwspel zooals het stille dorp in jaren niet had gezien. En al die menschen waren in een uiterste spanning hoe dit aflopen zou.

Midden op het marktplein was een breede baan gemaakt, door touwen op staken afgezet. Aan het eind dezer baan was de zetel van den vrederechter geplaatst.

Toen de klok tien sloeg, ging de deur van het rechthuis, als door een zonderling mechaniek gedreven, vanzelf open, en voor de verbaasde oogen der menigte verscheen, in zijn purperen toga, de vrederechter, omgeven door zijn helpers in wijde zwarte toga's. Dadelijk achter hen volgde een man, die een groot vierkant voorwerp, in een wit laken gewikkeld, voor zich uitdroeg, en daarachter liepen de drie jagers, welke trotscher dan ooit om zich heen blikten.

Eén groote zucht steeg uit de menigte op. Alle oogen waren als verward op de merkwaardige groep gericht. Nadat de vrederechter had plaatsgenomen, werden de drie vreemdelingen tot vlak voor zijn zetel gevoerd. Dan, op een wenk van den magistraat, onthulde de man het vierkante voorwerp, en het bleek een levensgroot en welgelijkend portret van den ouden Stander te zijn; met beide armen stak de drager het omhoog voor het volk, dat van aandoening hui-verde. Een voor een liet de rechter de drie vreemdelingen nu tot voor het portret komen, en vroeg hun elk op zijn beurt of zij daarin het afbeeldsel van hun gestorven vader herkenden. En als ze dit bevestigend beantwoordden, alle drie, liet hij het portret aan een staak hangen aan het andere eind der baan, en sprak den mannen aldus toe: „Waar menschen falen kunnen, God niet. Zoo zal Hij dan richten. Ieder van u moet zijn geweerd laden en driemaal hierop schieten. Wie hem in beide oogen raakt, dien zal ik tot den wettigen zoon en erfgenaam verklaren.”

„Maar als we geen van drieën allebei de oogen raken, wat dan, heer?” vroeg een van de twee laatstaankomen mannen.

„Dan zal wie er één raakt, de wettige erfgenaam zijn,” antwoordde snel en beslist de vrederechter, „en één van u drieën zal dat zeker. U bent allen goede schutters; daarvoor is uw beroep me borg.”

Hevig was nu de spanning onder de menigte. Al die oogen waren vol van angstige verwachting gericht naar de drie jagers, die hun geweren reeds geladen hadden en nu loten gingen wie het eerst schieten zou. Daarna werden ze in de volgorde naar loting opgesteld; hij, die het eerst in het dorp aangekomen was, en verreweg het meest populair van de drie, was het laatste aan de beurt.

Op een wenk van den vrederechter legde de eerste schutter aan, en trof midden in den mond op de plaats, waar de roode lippen wat van elkaar weken, en het was in het zonlicht of die mond begon te bloeden. De schutter vloekte, laadde opnieuw en schoot. Recht boven den neus drong de kogel in. De schutter vloekte nog erger dan daareven, en liep tot vlak voor de zonderlinge schijf. De ontroerde menigte leek hierdoor wel zeer geprikkeld; honderden monden sisten hem toe, dat hij zwijgen zou.

Daar ging reeds het schot van den tweeden schutter af. Het raakte de rechterslaap. Hij laadde weer, legde rustig aan en drukte af. Eén groote, wilde kreet steeg uit de menigte op: het linkeroog was getroffen. De schutter kruiste de armen over den mond van zijn geweerloop en keek met een brutalen hoonenden blik den derden schutter aan. Ook het volk had de koortsig glanzende oogen aan dezen vastgeklemd, en in de harten van al die menschen was de hoop, dat deze man, wiens manhaftige houding en ernstige glimlach het eerste oogenblik, ondanks hun afkeer van al wat vreemd was, indruk op hem had gemaakt, den prijs winnen mocht. Het was doodstil op het marktplein, men had, zooals dat heet, een speld kunnen hooren vallen. De adem van al die menschen stakte...

En toen gebeurde er iets onverwachts: de schutter aarzelde. En het volk, vreezend, dat deze man hun verwachting beschenen zou, en in plaats van een geweldig schutter een brekebeen was, in plaats van den held, waarvoor ze hem zoo gaarne hadden gehouden, een lafaard, die den strijd ontweek op het beslissend oogenblik, ... het volk kon dezen schok niet doorstaan zonder een felle reactie; reeds ging een schampere trek over al die gezichten, reeds openden de monden zich tot een hoongeschreeuw, toen ... er iets nog ongelooflijkers gebeurde: de man wierp zijn karabijn op den grond, nam het hoofd in de handen en brak in een hartverscheurend snikken uit. „Ik kan niet ... Ik kan niet schieten ... op hem ... al kon ik er den Hemel mee verdienen,” schreide hij.

Toen sloeg er één kreet uit het volk op: „Hij, Hij.” „Ja,” sprak de vrederechter plechtig, terwijl hij opstond, en zelf ontroerd naar den laatsten schutter opkeek, „Hij, Hij is de zoon en erfgenaam.”

En het volk vertrok naar zijn woningen, diep onder den indruk van het geziene. Ze gevoelden in hun eenvoudige harten, dat er dien dag in hun onaanzienlijke dorp iets onvergetelijk schoons geschied was.

DE TIJGER

Slechts zeer weinigen der gasten wisten, dat de gevierde jubilaris behalve een erg geleerd professor ook een man was, die gedurende zijn veeljarig verblijf in Indië voor studiedoeleinden, in het land van den dzjungle avonturen beleefd had als slechts weinige menschenkinderen ze ooit hebben ondervonden. De meeste gasten hadden hun hoofd geschud bij het zien van het prachtige tijgervel, welks van lichtgeel tot oranje wisselende kleur tusschen de zwarte strepen het helle licht der electrische lampen schel terugkaatste van den muur waaraan het hing. Men vroeg zich af, waarom de professor deze huid had opgehangen, inplaats van ze als vloerkleed te gebruiken, waarvoor ze zich, haar grootte in aanmerking genomen, toch veel beter zou leenen. Een der aan het diner aanzittende dames gaf uitdrukking aan deze verwondering, waarop aller oogen zich vragend op den professor richtten.

Deze zei ernstig: „Mag men dan het eenige wat iemand van een lieven vriend gebleven is, met voeten treden?”

Verbaasd zag men den professor aan.

„Van een lieven vriend...?”

„Misschien wel van den besten, dien ik ooit gehad heb,” antwoordde de kleine grijze man, terwijl hij door zijn ronde brillenglazen heen, strak vóór zich op zijn bord keek. „Deze huid is mij even dierbaar als het graf van mijn moeder. En,” ging hij bijna onverstaanbaar verder, „ze herinnert me aan een van de treurigste gebeurtenissen van mijn leven, aan den eenigen moord, dien ik ooit begaan heb.”

De stilte aan tafel werd opvallend na deze woorden. Wijdgeopende oogen keken den professor van alle kanten aan, en eenige dames weken schuw achteruit, om daarna echter weer in des te grooter spanning voorover te buigen.

De oude man knikte slechts weemoedig met zijn hoofd.

„Ik zal u de geschiedenis vertellen,” zei hij. En zonder een der gasten aan te zien, gaf hij in eenige korte trekken een beeld van zijn leven in Indië, om dan voort te gaan: „Ja, toen vingden wij een halfvolwassen tijger, dien een van ons had aangeschoten. Mijn voornemen was, hem aan Hagenbeck te verkoopen, maar dan moest ik hem eerst genezen, natuurlijk. En toen bemerkte ik uit eigen ervaring tot mijn groote verwondering hoe hoog ontwikkeld deze groote katten zijn, en aan welke sterke, aan menschenlijke aandoeningen grenzende gevoelens, zij onderhevig zijn.

Het duurde dan ook niet lang of mijn tijger begreep, dat wij slechts bezorgd waren om zijn leven, en dat ook de bijtende middelen die we bij de behandeling van zijn wonden gebruikten, een goed doel hadden. Daar ik hem gedurende zijn ziekte aan een vegetarische levenswijze had gewend,

schenen zijn roofdier-neigingen langzamerhand geheel te verdwijnen, en wij werden werkelijk vrienden, vrienden die zich op elkaar verlaten konden en die dit ook wisten. Geen hond had mij meer liefde, trouw en aanhankelijkheid kunnen bewijzen dan mijn tijger gedurende die drie jaren.”

Verre van den dzungel

„En hoe bent u hem verloren?” riep een der gasten uit, die zich van nieuwsgierigheid niet meer beheerschen kon.

„Dat is nu juist het treurige einde van de geschiedenis. Ik vermoordde hem,” antwoordde de beroemde man in vol len ernst. En zonder acht te slaan op de half lachende opmerkingen, die sommigen der ongeloovige vrienden uitten, vertelde hij verder: „Een van mijn Indische bedienden

placht steeds te zeggen: „Het is uw broer, mijnheer.” En de man geloofde dit met een heilige overtuiging; want hij wist dat ik eenige jaren vroeger mijn jongsten broer verloren had. Nu, ik voor mij geloofde daar natuurlijk niets van, maar van mijn tijger was ik toch gaan houden als van een vriend en broer. Iemand als ik, een op zichzelf en alleenlevende man, kon zich moeilijk een beter gezelschap verlangen. En toch moest ik hem doodden. Maar ik kan u zeggen, dames en heeren, dat ik nog nooit in mijn leven en ook nimmer daarna een dergelijke spanning in mezelf gevoeld heb, als toen ik, gedurende enkele seconden slechts, voor de vraag stond: „zal ik hem doodden — of niet?”

De verteller haalde diep adem alvorens hij verder ging:

„Op zekeren middag lag ik vermoeid op mijn veldbed, en mijn tijger lag als altijd naast mij op den grond. Toen bemerkte ik opeens, dat ik droomde. Ik deed pogingen om wakker te worden en mij te bevrijden van den verschrikkelijken droomtoestand, waarin ik het gevoel had alsof iemand bezig was mijn linkerhand af te zagen. Eindelijk werd ik wakker en bemerkte dat mijn linkerhand, die van het bed, waarop ik lag, afhing, mij inderdaad ontzettende pijn deed. Ik had echter niet de kracht ze op te heffen. — Gelukkig! zeg ik nu; want het had er niet mooi met mij uitgezien als ik mijn hand had opgeheven. Want opeens, toen ik heelmaal klaar wakker was, schoot als een bliksem-schicht de gedachte door mijn hersens dat mijn tijger met zijn stalen tong mijn hand likte en... dat hij ze tot bloedens toe gelikt had! Mijn tijger had bloed geproefd! Laat ik mij nu om 's Hemelswil niet verroeren, dacht ik. Langzaam en zachtjes greep ik met mijn sidderende rechterhand naar de revolver, die naast mij op het tafeltje lag. Zonder mijn linkerhand te bewegen draaide ik mij om naar links, en... onze oogen ontmoetten elkaar. De tijger zag er in 't geheel niet bloeddorstig uit. Maar toen bewoog zich, geheel tegen mijn wil, mijn linkerhand, en zijn licht-gele oogen met de in het halfduister van de tent groote zwarte pupillen schoten vuur, en een dreigend gegrom begeleidde als een verre donder den bliksem uit zijn oogen. Dat is mijn tijger niet meer. Dat is niet meer mijn vriend. De natuur is in het vreeselijke roofdier ontwaakt. Nu gaat het erom: Hij of ik! En terwijl ik mijn van bloed druipende hand onbeweeglijk in zijn muil laat, doe ik al mijn best hem zoo vriendelijk mogelijk aan te kijken. Met mijn rechterhand richt ik intusschen mijn revolver op het zwarte centrum in den gelen cirkel van zijn rechteroog en schiet — één-, twee-, drie-, viermaal achter elkaar, in mijn doodsangst eigenlijk niet wetend wat ik doe. Tot ik ten slotte, badend in mijn zweet, door het geschreeuw der mijn tent binnenstormende Indiërs tot bezinning kom en zie, dat de tijger met zijn bloedigen bek voor mij op den grond ligt uitgestrekt. — bewegingloos.

Daarna heb ik drie dagen, ten prooi aan een hevige koorts, tusschen leven en dood gezweefd.”

Wintergezicht. — Naar de schilderij van Thomas Heeremans, in het Rijksmuseum te Amsterdam

VERMOEDENS VAN MISDAAD

door JERMYN MARCH

Geautoriseerde vertaling uit het Engelsch

15)

„Ik zou er niet op willen vertrouwen,” zeide hij beslist. „Ik zal Uw moeder zeggen, dat ze een man uit het dorp hier moet laten slapen, een soort oppasser, die in den tuin kan helpen, en de schoenen en het zilver poetsen. Het is niet veilig voor U, om hier zoo alleen te zijn met enkel vrouwen; hoewel ik me niet kan herinneren, of we ooit nog wel een inbraak gehad hebben in dit deel van de wereld. Maar dit huis is zonder twijfel gemakkelijk te bestelen; het bosch is prachtig om te ontsnappen en deze ramen zijn kinderspel om door binnen te komen. Kijk maar, deze kerel heeft niet eens een ladder gebruikt, hij klom naar boven op de oude Magnolia.” Hij trok haar naar het raam, om haar den weg te wijzen, dien de dief genomen had, en terwijl ze neerkeek, uitte ze een zachten kreet. Hij had de bloedvlekken op het kozijn vergeten, onmiskenbaar in het licht van de gang, en 't zich nu herinnerend, vervloekte hij zijn stomiteit.

„Het spijt me zoo vreeselijk,” riep hij, toen hij haar bevend zag terugtreden. „Het is niets, weest U niet zoo bang. Sandy heeft den kerel waarschijnlijk gebeten — gebrandmerkt — Miss Carmichael . . . Helen . . . toe . . .”

De uitdrukking van verschrikking in haar oogen was hem te veel. In haar blinden, onbepaalden angst scheen zij als een door panische vrees bevangen kind, buiten het bereik van eenige verstandige kalmte. Hij deed daarom, wat men instinctmatig doet met een angstig kind; hij legde zijn arm om haar heen, en trok haar tegen zich aan, heur haar zachtjes aaiend, net als hij Sandy's kop had gestreeld.

„'t Is goed, liefste,” (het woord ontsnapte hem onbewust), „er is niets om bang voor te zijn.”

Zij drukte zich tegen hem aan, en trachtte niet los te komen.

„Het . . . trof me zoo plotseling,” fluisterde ze, terwijl ze naar hem opkeek, met trillende lippen, hoewel ze poogde zich te beheerschen.

„Dat weet ik.” Zijn arm klemde zich vaster om haar heen. „Denk er niet meer aan,” zeide hij sussend, en toen, vóór hij zich bewust werd van wat hij later karakteriseerde als zijn stomme zenuwen, kuste hij haar zacht op haar teere, betraande wang.

De bekoring van de fluweelige aanraking deed hem ontwaken uit zijn broederlijke houding. Het deed zijn bloed hevig stroomen door zijn aderen. Vaag hoorde hij haar stem.

„U schijnt gedoemd te zijn om me te zien, als ik mezelf niet meer in toom heb,” zeide zij hulpeloos.

Dat was alles; hij had haar gekust, en zij had het niet weerstaan. Hij had haar in zijn armen gehouden, en zij was zoo gebleven zonder protest, alsof het de plaats was, waar zij recht op had. Was dat, omdat zij te ontroerd was om het op te merken? Had hij onbehoorlijk van haar verwarring gebruik gemaakt?

Op het geluid van stemmen in de gang vanuit de keuken liet hij haar los met kloppend hart, hij draaide zich om, om het raam dicht te doen en trok het gordijn er voor.

Hij had haar gekust . . . hij zou den nacht doorbrengen onder hetzelfde dak . . . Was het te verwonderen dat hij zich absoluut lichthoofdig voelde?

HOOFDSTUK VIII.

Mrs. Carmichael was den volgenden dag vroeg beneden aan 't ontbijt. Ze had bijna niet geslapen, iets wat Sir Denys zeer verbaasd zou hebben, als hij het geweten had. Hij zou niet gedacht hebben, dat de harde vrouw zóó zou zijn aangedaan door een slechts half geslaagde inbraak.

Noch Helen, noch zijzelf waren erg ontroerd door het verlies van den hanger en den armband. Hij had zelfs de grootste moeite gehad om ze te doen inzien, dat de politie ermee in kennis gesteld moest worden.

„Het is Uw eenige kans, om de dingen weer terug te krijgen,” had hij gezegd. „Ze kunnen den dief misschien te pakken krijgen.”

„Ada zegt, dat ze alleen maar zijn rug heeft gezien, terwijl hij zich over de tafel bukte; ze zou hem nooit kunnen indentificeeren,” weerlegde Mrs. Carmichael.

„Maar als de juweelen op hem teruggevonden werden, zou dat toch identificatie genoeg zijn,” hield Sir Denys vol; en hij had het denkbeeld geopperd, een beschrijving op te nemen van de gestolen dingen, om die aan de politie te toonen, wanneer die kwam. Blanche had hun chauffeur reeds vroeg naar Axeton gezonden om inlichtingen te geven op het bureau.

Door zijn volharding won hij wel iets, maar Mrs. Carmichael scheen merkwaardig onzeker te zijn, zoowel over de beschrijving van den hanger (die zij zeide, *grillig* te zijn) als het aantal en de wijze van zetting der steenen. Ze dacht, dat het een klauw-zetting was, maar ze was er niet zeker van. Helen, die juist op dat oogenblik binnen kwam, werd door haar moeder met ongewone scherpheden vermaand, toen ze deze laatste wilde verbeteren.

„Lieve kind, je bent heelemaal in de war met je broche met safieren,” zeide ze, en toen tot Sir Denys, die een potlood en papier te voorschijn had gehaald: „U kunt zeggen, zoowat tien of twaalf emeralden en een groote parel — in een klauw-zetting.”

Het meisje opende haar mond, om iets te zeggen, maar zich bedenkend, bracht ze geen woord uit. Ze nam roereieren van het buffet en ging aan tafel zitten met een heel bezorgd gezicht.

BEROEMDE BEELDHOUWERKEN

David, naar het meesterwerk van Giovanni Lorenzo Bernini, geboren te Napels in 1598, overleden in 1680. Bernini was behalve een uitstekend beeldhouwer, ook een begaafd architect en schilder. Het hierboven gereproduceerde werk bevindt zich in het Borghese-Museum te Rome.

Ondervraagd over den armband, zeide ze, dat ze er geen notie van had, hoe de initialen in diamant waren. Het was zulk een ineengedraaid monogram, dat ze het nooit goed had kunnen lezen.

„Het is dus geen familiestuk?” vroeg Sir Denys. „Ik dacht, dat het oud was.”

„Ja, het is oud,” ging Mrs. Carmichael door, zonder dat haar dochter er iets tusschen in kon brengen. „Maar het kwam niet van mijn familie, noch van die van mijn man. Ik . . . heb het ergens buitenslands opgekocht.”

De beschrijving van geen van beide dingen scheen te voldoen. Een lichte schaduw gleed over den zoo zonnigen morgen van Sir Denys heen. Hij hield niet van de vreemde geheimzinnigheid, die over het ongeval heen hing; geen man houdt van geheimzinnigheden in verband met de vrouw, die hij liefheeft. Er was geen twijfel mogelijk, de Carmichaels namen een gewone inbraak op een buitengewone wijze op. Blanche had dat reeds gisterennacht gezegd.

Mrs. Carmichael's stomme vrees was net even onverklaarbaar geweest als de buitengewone opluchting, die erop gevolgd was; en aangezien de dief niets had achtergelaten, dat even waardevol was als de emeralden hanger, dien hij had meegenomen — waarom zou zij dan opgelucht zijn?

En waarom was zij nu zoo weerspannig om de politie te roepen? Zóó weerspannig, dat zij hem met opzet misleid had in zake de beschrijving van den hanger? Hij had dat doorzien, en het maakte hem verward.

Met een gevoel van onbehaaglijkheid leidde hij zijn gedachten naar een ander punt. Het geluid van een

grasmaaier buiten in den tuin was tot hem doorgedrongen, toen hij klaar was met zijn ontbijt.

„Ik geloof, dat ik eens naar buiten ga om naar de plaats te kijken, waar de kerel over den muur gekropen is,” zeide hij. „Het zou geen kwaad plan zijn, om den muur daar met punten te laten voorzien.”

Door het eetkamerraam zag Helen hem praten tegen den tuinman. Ze bekeken beiden den muur, en daarna ging de tuinman weg en stond Sir Denys bij de maaimachine, zijn handen in zijn zakken, terwijl de zon zijn glanzend haar bescheen; er waren ongewone rimpels op zijn verbrand gezicht. Een oogenblik later kwam de man weer terug, terwijl hij een tuinslang ontrolde; en Helen ging haastig van het venster weg.

„Wie ook onze bezoeker geweest is,” zeide ze met een kleine rilling, „hij moet gemakkelijk te herkennen zijn aan de merken, die Sandy op hem heeft achtergelaten. Hij heeft het raamkozijn met zijn bloed besmeurd — Ada stond het af te schrobben toen ik naar beneden ging; en nu laat Sir Denys den muur afsputten.”

„Dat is allemaal terwille van jou, lieve kind,” zeide Mrs. Carmichael droogweg.

Het meisje bloosde.

„Dat geloof ik ook,” zeide ze, „ik stelde me weer aan als gewoonlijk, en hij was erg lief en vriendelijk tegen me.” (Ze gaf geen verdere details over de wijze, waarop hij lief en vriendelijk geweest was.) „Mammie,” ze aarzelde, en sprak heel zacht, hoewel ze alleen waren, „waarom hebt U gezegd, dat die hanger gezet was in den vorm van een klauw, als U heel goed weet, dat het niet zoo is? En waarom stopte U me den mond, net toen ik wilde zeggen, dat het den vorm had van een vogel met uitgespreide vleugels van emerald met een robijn in iederen klauw?”

Haar moeder antwoordde voor een oogenblik niet. Zij schonk het meisje haar koffie in en zorgde voor haar ontbijt. „De roereieren zijn al koud,” zeide zij bezorgd, „en Ada heeft je jam vergeten . . .”

„Maar Mammie,” verzette zich Helen, „U maakt U bezorgd over me, alsof ik de invalide was inplaats van Sandy, hoewel hij al bijna weer de oude is, hè jongen?” Ze bukte zich en streelde hem; hij lag bij haar stoel en keek met open bek vereerend naar haar op.

„Maak U maar niet ongerust, het is mijn eigen schuld, dat ik zoo laat ben. Zegt U nu,” hield ze aan, „waarom wilt U niet, dat mijn hanger geïdentificeerd wordt?”

„Omdat,” zeide Mrs. Carmichael langzaam, „wij het ons niet kunnen veroorloven, dat die beschrijving de ronde zou doen. Het is té bijzonder — 16de-eeuwsch werk van buitengewoon mooi soort; die groote barokparel, die het lichaam van den vogel maakt, is waarschijnlijk eenig. Als de man een gewone dief is, zal hij de andere steenen er uit breken en ze apart verkoopen. Als hij dat niet is . . .”

„Ja, als hij dat niet is?” vroeg het meisje fluisterend. „Dan is het kwaad niet te overzien,” zeide de oudere vrouw somber, „meer publiciteit kan ons slechts meer in gevaar brengen.”

„Ik begrijp het niet goed,” aarzelde Helen. Ze leek meer verlegen dan verschrikt. Dit meisje, dat bijna flauw viel bij het zien van bloed, had reeds zoolang geleefd onder een vage, geheimzinnige bedreiging, dat een onverwachte schok voor de plotselinge openbaring van onmiddellijk gevaar, tenminste een goed deel van zijn kracht verloren had. Ze voelde een onaangename rilling door haar leden gaan, maar ze boterde haar toast met een vaste hand.

„Ik begrijp niet,” ging ze vragend door, „waarom hij juweelen zou nemen? Ik dacht, dat ze de papieren wilden hebben. Is hij dus eigenlijk geen gewone dief?”

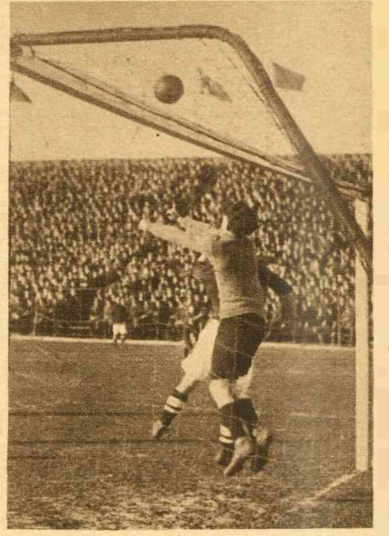
Mrs. Carmichael schudde haar hoofd.

„Als hij het was, dan heeft hij een zonderlinge keus gemaakt,” zeide zij. „Nee, lieve kind, ik ben bang, dat de juweelen ook een gevaar zouden kunnen zijn; ze zijn tot op zekere hoogte een bewijs, dat . . .”

Ze zweeg plotseling.

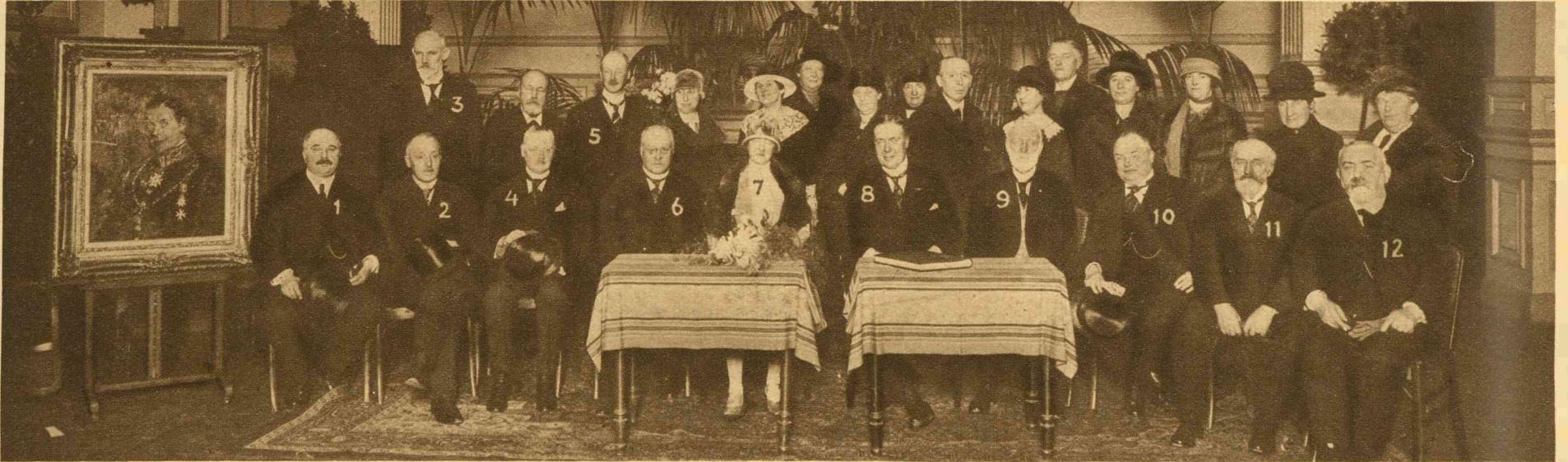
„Laten we ze wegdoen,” zeide Helen praktisch. „U draagt ze nooit, en ik vind, dat ze veel te duur zijn, om ze te dragen. Verkoop ze allemaal, zooals U met den grooten diamanten diadeem gedaan heeft, aan dat grappige, kleine mannetje in Parijs, die een vriend was van vader.”

„En dat is het juist, wat ik gewenscht zou hebben, dat ik nooit gedaan had,” viel Mrs. Carmichael vurig in de rede. „Ik bedenk me nu, of het dat geweest is, wat de schepsels op ons spoor heeft gebracht! Ik had gedacht, dat ik monsieur Yvetot zou kunnen vertrouwen; daarbij, de verkoop van den diadeem heeft het ons mogelijk gemaakt, dit huis te huren. Ik deed het voor jou, mijn lieve Helen,” — haar toon was droevig — „maar ik heb alleen maar nog meer gevaar over je gebracht.” (Wordt vervolgd)

De wedstrijd Nederland—Denemarken

Zondag 1.1. had in het Stadion te Amsterdam de internationale voetbalwedstrijd Nederland—Denemarken plaats, welke door ons elftal met 4—2 gewonnen werd. Links: een aardig snapshot voor het Nederlandsche doel. Midden: Het Deensche elftal. Rechts: De Nederlandsche doelvörderiger v. d. Meulen redt op schitterende wijze.

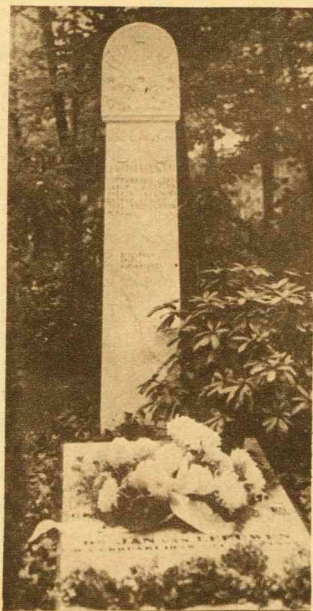
Leiden's Burgemeester zestig jaar

Woensdag 21 dezer is Jhr. Mr. Dr. N. C. de Gijsselaar, burgemeester van Leiden, ter gelegenheid van zijn 60sten verjaardag door een commissie uit de burgerij gehuldigd, bij welke gelegenheid hem zijn door den kunstschilder Hartz geschilderd portret werd aangeboden (zie links op de foto). — De burgemeester met zijn echtgenote, temidden van het huldigungscomité, de heeren: 1 Mr. P. A. Pijnacker Hordijk, 2 A. Couvée, 3 prof. Sitter, 4 P. G. Rosier, 5 M. C. E. v. Strijen, 6 A. L. Reimeringer, 7 mevr. de Gijsselaar, 8 jhr. de Gijsselaar, 9 prof. P. J. Blok, 10 J. F. H. Sanders, 11 A. Mulders, 12 J. B. Meynen.

W. A. Leembruggen †

Te Kreuzlingen (Zw.) is op 53-jarigen leeftijd overleden de heer W. A. Leembruggen, tot voor eenige jaren eigenaar der sajefabrieken P. Clos en Leembruggen te Leiden, sedert de verandering in een N.V., gedelegeerd commissaris.

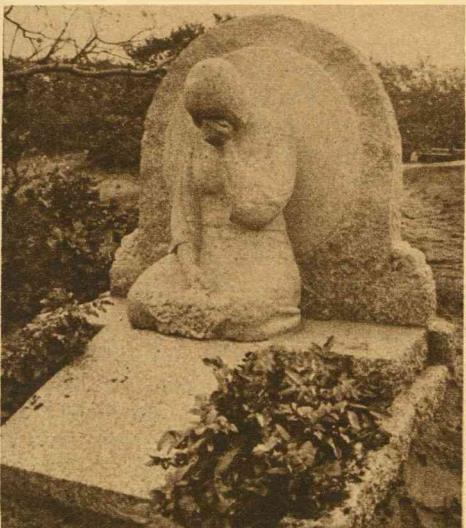
Een gedenkteeken voor Prof. Dr. J. v. Leeuwen Jr.

Maandag 19 October had op het kerkhof te Doorn de onthulling plaats van een monument, aldaar opgericht door vrienden en vereerders en leerlingen ter nagedachtenis aan den Leidschen hooggeleerd in de klassieke philologie dr. J. v. Leeuwen Jr. — Links: het monument, Rechts: Dr. J. Hooykaas (1) Rector aan het gymnasium te Arnhem, voert het woord. (2) de Leidsche Hooggeleerd Dr. J. Vürtheim.

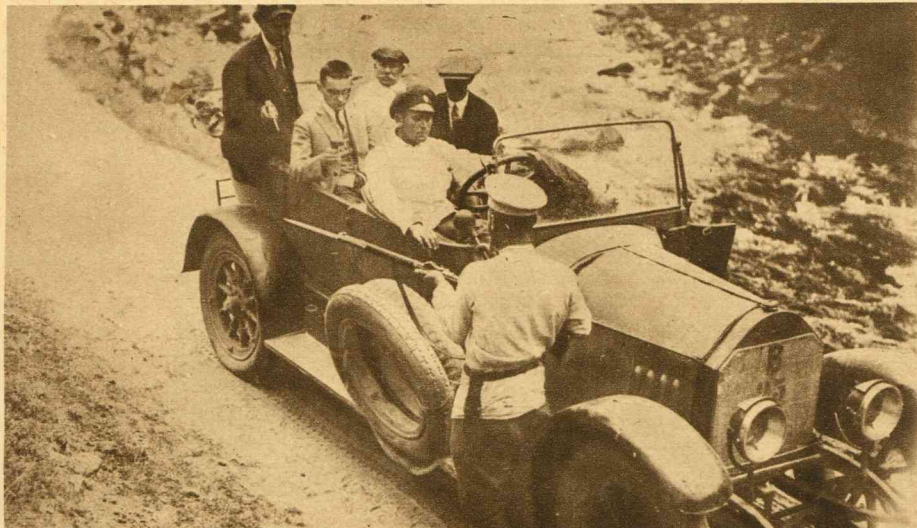
Rimmer v. d. Meulen †

Te 's-Gravenhage is op 74-jarigen leeftijd overleden de bekende bibliograaf, schrijver van talrijke bibliographische werken, de heer Rimmer van der Meulen.

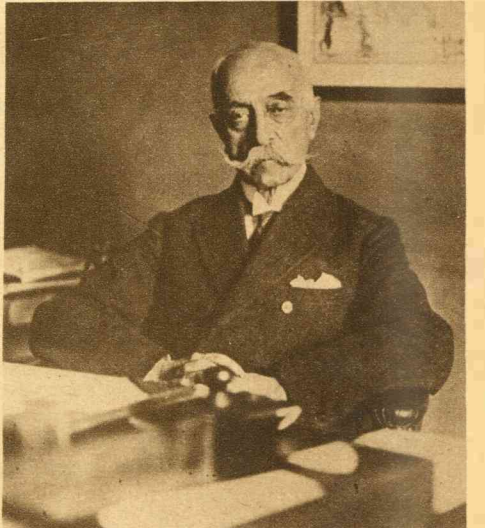
In memoriam C. S. Adama van Scheltema

Op het graf van den dichter C. S. Adama van Scheltema op de begraafplaats Westerveld is de vorige week het hierboven afgebeelde door Tjipke Visser vervaardigde monument geplaatst.

Het geschil tusschen Griekenland en Bulgarije.

In verband met een opbeteekend grensincident heeft Griekenland aan Bulgarije een ultimatum gesteld, daarbij zichzelf tevens „recht" verschaffend door een gedeelte van Bulgarije te bezetten. Dank zij de interventie van Briand is het geschil thans echter voor den Volkenbond gebracht en zal het conflict dus waarschijnlijk geen ernstige gevolgen na zich sleepen. Links: een troep comitadjis, grensbandieten, waardoor het incident ontstaan is, worden door een grenswacht aangehouden. Rechts: de president van Griekenland Paul Conduriotis.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Onze Gezondheid.

(Maatregelen in acht te nemen bij het verplegen van diphterie-patiënten).

Diphterie wordt veroorzaakt door ziektekiemen, die zich in neus- en keelslijm bevinden van de zieken, van de herstellenden of van personen, die met de zieken of met besmette voorwerpen in aanraking zijn geweest, ook al breekt bij die personen de ziekte niet uit (bacillen-dragers).

De besmetting geschiedt door inademing van de lucht uit de naaste omgeving van zieken of bacillen-dragers, omdat deze bij hoesten, niezen en spreken tal van zeer kleine vochtdruppeltjes in de lucht verspreiden, in welke druppeltjes zich de uitgehoeste bacillen bevinden.

Ook bij het zoenen der patiënten kan men zich besmetten.

De besmetting geschiedt ook door voorwerpen, die met neus- en keelslijm van den lijder of van den bacillendragers zijn verontreinigd. Het grootste gevaar schuilt in de gebruikte zakdoeken, doch ook aan het

Winterhoed van zwart velours met zilver gegarneerd.

lijf- en beddegoed, eet- en drinkgerei en speelgoed kan het besmettelijke slijm blijven kleven.

Aangezien het besmettingsgevaar vooral van de zieken uitgaat, behooren dezen in een ziekeninrichting verpleegd te worden, waar men alle maatregelen kan nemen om de besmetting te voorkomen.

Bovendien is de opname in het belang van den patiënt, met het oog op een goede verpleging en behandeling.

Is ziekenhuisverpleging niet mogelijk, dan moeten de zieken in een afzonderlijke kamer verpleegd worden. In deze kamer wordt alleen het geringste aantal personen, dat voor de verpleging noodig is, toegelaten.

Bij de verpleging zorge men ervoor dat men bij hoesten, niezen of spreken van den patiënt niet voor dezen staat of gaat staan, doch ter zijde of achter den patiënt, ten einde de uitgehoeste vochtdruppeltjes niet in te ademen.

Tevens trekke men bij het verblijf in de ziekenkamer een waschbare jas of groot schort aan, welk kledingstuk wordt afgelegd, indien men het ziekenvertrek verlaat. Men vermijde zooveel mogelijk in aanraking te komen met opgehoest slijm.

Is dit geschied of verlaat men de ziekenkamer, dan moet men de handen ontsmetten door deze met water en zeep te wasschen en daarna in een verdund kresolzeepwater na te wasschen. In het ziekenvertrek moet daarvoor een kom met verdund kresolzeepwater (een 2½ % oplossing van kresolzeep) gereed staan.

Voorwerpen, die met neus- of keelslijm verontreinigd kunnen zijn, worden gedurende ten minste 2 uur in verdund kresolzeepwater ondergedompeld en eerst daarna gewasschen.

Glazen of ander vaatwerk, bestemd om daarin slijm, braaksel of gebruikt gorgelwater op te vangen, worden vooraf tot op de helft met onverdund kresolzeepwater (5 % oplossing) gevuld en eerst geleidigd, nadat de stoffen minstens 2 uur met het ontsmettingsmiddel gemengd zijn geweest.

Het eet- en drinkgerei der zieke mag niet door andere personen gebruikt worden; het moet in de ziekenkamer blijven en wordt daar ontsmet met een heete 2 % sodaoplossing.

Na overbrenging naar een ziekeninrichting, herstel of overlijden behoeft alleen het lijf- en beddegoed, eet- en drinkgerei, en speelgoed te worden ontsmet.

De kamers worden schoongemaakt en goed gelucht, zoo mogelijk onder ruime toelating van het zonlicht.

Een herstelde patiënt kan nog gedurende 8 weken besmetting veroorzaken. Gedurende dezen tijd houde hij met hoesten enz. een zakdoek voor den mond, ontsmette de met neus- en keelslijm besmette voorwerpen (vooral de zakdoeken) en laat zijn eet- en drinkgerei, alsmede zijn schrijfgereedschap, niet door anderen gebruiken.

Deze maatregelen kunnen eerder gestaakt worden, indien uit een bacteriologisch onderzoek blijkt, dat de ziektekiemen uit keel en neus zijn verdwenen of niet meer besmettelijk zijn.

Gebak.

De in frituurvet gebakken mandjes worden na op een grauw papier te zijn uitgelekt en afgekoeld gevuld met room en confituren.

Het gebak, dat gereed is wordt op een schotel met een kantopapier bedekt opgediend. Ter zijde: opgerolde koek met jam in een spiraalvorm gebakken.

De keuze van uw woning.

De keuze van ons huis is zeer gewichtig, want veel menschen brengen het grootste gedeelte van hun leven daarin door.

Donkere woningen zijn ongezond. Men moet dus, wanneer het eenigszins kan, geen woning in een nauwe straat of steeg huren. Moet gij dit echter toch doen, kies dan een woning op één der bovenverdiepingen. Daar komt meer licht in. De zon zijde is het gezondst, daarom zijn vertrekken op het Oosten en Zuiden gelegen het best voor woon- en slaapvertrek geschikt. Vochtige woningen zijn schadelijk. Ge kunt zien of een woning vochtig is aan natte plekken op muren en vloeren, loslaten van behangsel of kalk, voorkomen van schimmel.

De omgeving van een woning moet zindelijk zijn, dus vrij van mest- en vuilophooping.

Bestaat uw woning uit woonkamer, keuken en slaapvertrek, gebruik haar dan geheel en gebruik de woonkamer niet voor pronkkamer.

Moet een alkoof als slaapplek gebruikt worden, verwijder dan gordijnen of deuren en plaats weinig meubels er in, om voldoende lucht toe te laten en stofophooping te voorkomen.

Bestaat uw woning uit woonkamer en keuken, richt dan den zolder voor slaapplek in.

Slaap niet in bedsteden, maar in ledikanten, zoo mogelijk alléén. Laat in geen geval kinderen met volwassenen samen slapen. Kook het eten en behandel de wasch uitsluitend in de keuken.

Aphorismen.

Wat is er veel jeugd in een mensch! Ouder worden denken wij altijd: nu worden wij oud. En ouder geworden, dan toen wij dat dachten, voelen wij onszelfen altijd dezelfde gebleven, die wij waren van kind af-aan.

Alleen hij, die zelf verkwikt wordt door het lesschen van zijn dorst naar kennis, zal dien van anderen lesschen, zóó, dat zij werkelijk gelaafd worden.

Links: Middagjapon van bois-de-rose zijden popeline, met aangeknipt rond boezelaar-effect, geborduurd met roestbruin en goud aan hals, mouwen en rok. Rechts: Middagjapon van fijne donkerblauwe serge met bolero-effect, plat heupstuk en gerimpelde rok die van voren gespleten is op een baan van gemoeide blauw en witte zijde, waarvan eveneens het vest en de dasstrik vervaardigd zijn. De lange mouwen, iets wijder van onderen, hebben een ondermouw.

Vergiftige Paddenstoelen.

Tegen giftige paddenstoelen is al zooveel en zoo dikwijls gewaarschuwd maar . . . nog altijd niet genoeg.

Wij willen er dan ook nog eens met nadruk op wijzen, hoe temidden van allerlei andere soorten op het oogenblik zeer veelvuldig voorkomt de groene knolzwam (amanita phalloides).

Herhaaldelijk lezen wij in de dagbladen van vergiftigingsgevallen met doodelijken afloop. Als ernstige waarschuwing diene het volgende:

In de knol-amaniet komt een sterk gift voor, de phalline, dat de roode bloedlichaampjes verwoest. Nu weten wij allen, dat we zonder die roode bloedlichaampjes niet kunnen leven.

7 à 8 milligram — dus het honderd vijf en twintigste deel van één gram — is voldoende om een ganschen liter bloed te vernielen. Daarbij komt dat dit verraderlijke gif pas na 10—12 uur begint te werken.

Zooals men licht begrijpen zal is het dan reeds zoozeer met het bloed van den patiënt vermengd dat er niets meer aan te doen is en geen redding meer mogelijk is. Voor kenners is de giftige paddenstoel zeer goed te herkennen —

maar hoevelen verbeelden zich niet goede kenners te zijn van zaken waarvan zij slecht een zeer oppervlakkige kennis bezitten?

De groene knolzwam heeft onder aan den stengel steeds een zak, hetgeen bij den champignon niet voorkomt.

Groote steekvorm van donkerbruin met beige peau de peche, gegarneerd met uitgeknitte leder-versiering.

Wie niet geheel zeker is vraag liever inlichtingen.

In een zaadwinkel, aan het laboratorium van levensmiddelenkeuring, aan de school of in een bloemkweekerij zal men u gaarne terecht helpen.

Recepten.

Diplomaatpudding.

Benoodigd: 200 gram zachte biscuit, 200 gram kersen op water, 200 gr. abrikozen op water, ½ L. kookroom, 3 eieren, 6 eidooiers, 100 gr. suiker, ½ dL. marasquin.

Bereiding: In een blikken puddingvorm, die met boter ingewreven is, wordt op den bodem een laag biscuits gelegd, op de biscuits legt men een laag abrikozen en op deze wijze wordt voortgegaan, tot de vorm bijna vol is en de bovenste laag door biscuits gevormd wordt. De eieren, de eidooiers en de suiker worden flink met elkaar geklopt, de room en de marasquin worden er bij gedaan en dit mengsel over de biscuits in den vorm gegoten.

De pudding wordt 1½ uur in kokend water gekookt.

Diplomaatpudding wordt gegeven met marasquinsaus.

Gestooft Zwezerik.

Benoodigd: 1 stel zwezerikken, foelie, zout, 70 gr. boter, 2 uitgetande schijfjes citroen.

Bereiding: De zwezerikken blancheren, dan in ongeveer drie kwartier gaar koken in ½ L. kokend water, wat zout en foelie. De zwezerikken overgieten met koud water, alle vellen verwijderen en met de boter en 1 dL. van den bouillon, waarin de zwezerikken gekookt hebben, nog een kwartier stoven. Voeg ook de uitgetande schijfjes citroen toe. Dien ze op met doperwten.

Eierschotel.

Benoodigd: 4 eieren, 25 gr. boter, 1 citroen, peterselie, voor de saus 25 gr. boter, 20 gr. bloem, een weinig dragonen marjolein, 2 dL. bouillon of 1 dL. water, zout.

Bereiding: Men kookt de eieren 10 minuten, legt ze in koud water, pelt ze en snijdt ze in schijven. Men smelt 25 gr. boter in een vuurvast schoteltje. Dan maakt men een witte saus van boter, bloem en bouillon of jus en water, waarin men de kruiden getrokken heeft, kookt de saus 10 minuten, giet deze door een zeef en voegt een weinig citroensap en zoo noodig zout toe. Men legt in het vuurvast schoteltje schijven eieren en saus laag om laag en bewaart de witte kopjes der eieren om de bovenste laag saus te garneren. Men legt een paar uitgetande citroenschijfjes en fijne blaadjes peterselie langs den rand van het schoteltje. Ook voor dezen bouillon gebruikte men Maggi.

UIT 'T GEDRANG

DOOR THÉRÈSE HOVEN

DERDE BOEK - EEN NIEUW LEVEN

20)

„Wat wil je dan eigenlijk?” vraagt ze, als een flauwe poging tot verdediging.

„Dat je dat meisje terugstuurt naar haar vader en je verder noch met haar, noch met hem bemoeit.”

„Dat weiger ik beslist . . . bovendien zou het onmogelijk zijn, daar ik zijn adres niet weet. Toen ik je broer verliet, was hij op het punt zich naar de Verenigde Staten of Canada in te schepen . . . hij wist zelf niet waarheen. Hij beloofde zijn dochter haar te schrijven, als hij zich ergens had gevestigd, doch bereidde er haar op voor, dat ze vooreerst niets moest verwachten.”

„Een mooie vader!” klinkt het verachtend, „en wel iemand die hulp verdient.”

„Laat je broer buiten beschouwing,” roept Magda zóó hartstochtelijk uit, dat Arnoud haar verwonderd aankijkt.

„Verdedig jij hem maar, als je er plezier in hebt; hij is het anders heusch niet waard.”

„Wees zoo vriendelijk dat aan mijn eigen beoordeeling over te laten. Als Cor in eenig opzicht minderwaardig is, als hij lager op de maatschappelijke ladder staat dan hij volgens zijn afkomst en opvoeding moest staan, dan is dat niet zijn schuld . . .”

„Stel je toch niet zoo sentimenteel aan, Magda,” probeert Arnoud gemoedelijk te zeggen. „Cor is geen heilige en ik ben geen monster van wreedheid.”

„En je wilt, dat ik zijn dochter, die toch zeker onschuldig is, aan haar lot overlaat, nadat ik haar mijn steun heb toegezegd?”

„Ik had gewild, dat je haar vader voor haar had laten zorgen. Nu dat, volgens je eigen verklaring, voorshands niet mogelijk is, zal ik het doen.”

„Jij?” klinkt 't angstig.

„Is dat zoo vreemd? Mij dunkt 't is een zeer aanmerkelijk voorstel en je blijkbaar verwondering is minstens ongepast.”

„Ik kan mij die plotselinge belangstelling niet indenken. Zoover ik weet heb je je altijd eer vijandig dan vriendschappelijk tegenover je broer betoond . . .”

„Zoover je weet, ja! Dat is nu het eerste verstandige woord, dat je over deze zaak hebt gezegd. Jij kunt niet alles weten, wat er tusschen mijn broeder Cornelis en mij is voorgevallen, en dat hoeft ook niet. Trouwens, het verleden moet men laten rusten, het is verspilling van tijd en moeite om het op te rakelen. Het eenige, waar wij rekening mee te houden hebben, is het huidige oogenblik. En daarin is de toestand met enkele woorden klaar te omschrijven. Jij hebt je door een misplaatst medelijden . . .”

„Arnoud!” klinkt 't verwijtend.

„Of door de ingeving van je goede hart, als je dat mooier vindt — laten overtuigen dat het jouw plicht is voor de dochter van je stiefbroer te zorgen en dat is absoluut verkeerd ingezien. Dat moet hij zelf doen en, als hij dat niet kan of niet wil, ben ik er de aangewezen persoon voor . . .”

„Wil jij Mady dan in huis nemen en is je vrouw bereid een tweede moeder voor haar te zijn?”

„Mijn vrouw staat er buiten en ik ben ook geenszins van plan om mijn huisgezin op die manier te vermeerderen. Ik zal ergens een geschikte burgerfamilie voor haar zoeken, waar zij eenvoudig zal worden opgevoed, hetgeen vrij wat beter voor zoo'n meisje zal zijn dan in een luxe omgeving te komen, waarin zij niet hoort. Je zult toch moeten bekennen, dat dit voor alle partijen verkieselijk zou zijn.”

Magda voelt de waarheid van hetgeen hij zegt . . . en toch blijft er een ondergrond van twijfel, die haar huiverig doet staan tegenover zijn logica.

Als het ieder ander dan Arnoud was, zou ze zich ten volle met het voorstel kunnen vereenigen, maar ze voelt bij intuïtie, dat het niet 't belang van Mady is, dat hij beoogt.

Hij wil natuurlijk niet, dat zij zelve zich met de zorg van Cors kind belast, omdat hij elke toenadering tusschen hen vreest. Hij is toch degeen, die hen, vóór jaren, heeft gescheiden en zijn broer in alle mogelijke opzichten heeft benadeeld.

Zij weet maar al te goed, dat het tehuis, 't welk zij het meisje kan bieden, volstrekt niet het ideaal is, maar ze zal ten minste liefde en toewijding in haar taak leggen en bij Arnoud is het juist het tegendeel.

Hij zou zijn nichtje ergens besteden, waarschijnlijk op een koopje, zooals het banaal heet, en daartoe wil zij niet medewerken.

„Je vergeet één ding,” merkt ze kalm op. „En wel, dat je broer zijn dochter aan mijn zorgen heeft toevertrouwd en dat ik dus degene ben, die mij met haar opvoeding zal dienen te belasten.”

„Als ik je van die verplichting onthef, ben je volkomen verantwoord.”

„Och! ja, dat zeg je nu wel, maar dat is niet zoo,” begint Magda wrevelig, omdat zij zich weer de zwakke voelt tegenover Arnoud, die zooveel sterker is.

Een verwaten glimlachje bewijst dat hij haar gedachte raadt.

„Kom, we moesten er nu maar een einde aan maken,” valt hij, quasi gemoedelijk, in. „Houd jij het meisje nog een paar dagen, dan zal ik wel iets gevonden hebben, ik heb al een idee. Juffrouw Wackers kan haar dan brengen en . . . ik zou mij maar met haar verzoenen, als ik je was. 't Is toch een fatsoenlijk mensch en al is ze misschien wel eens wat minder hoffelijk, zoo is dat toch beter dan dat ze in je gezicht vleit en achter je rug kwaad van je spreekt.”

Om Magda's lippen speelt een ironisch lachen.

Dan vouwt hij het briefje dicht, geeft het in het voorbijgaan aan een der dienstboden en verlaat de Villa . . .

't Fatsoenlijke mensch is immers een protégée van Arnoud, die haar indertijd heeft aanbevolen en, naar hij zooveel heeft verteld, die hem op de hoogte houdt.

Tè verachtelijk voor woorden, ten minste volgens haar opvatting. Ze weet maar al te goed, de laatste dagen hebben 't haar trouwens zonneklaar bewezen, dat ze een prul is, maar in elk geval staat ze hoog boven 't minne gedoe van spionage en gekonkel!

„Ik ben niet gewend zoete broodjes te bakken,” zegt ze hoog. „Ik heb juffrouw Wackers den dienst opgezegd en daar blijft het bij. En het is evenmin mijn gewoonte om mijn eenmaal gegeven woord te breken, ik heb Cornelis beloofd voor zijn dochter te zorgen en die gelofte zal ik gestand doen.”

„Heb je dan niet begrepen, dat je daartoe lijnrecht in tegenstelling met mijn wil handelt en ken je mij zóó weinig, dat je denkt mij ongestraft te kunnen dwarsboomen?”

„Mijn hemel, Arnoud, je kunt mij niet als een klein kind hemelen . . . en straffen! Je kunt mij toch niet in een hoek zetten.”

„Maar wel in een hoek drijven,” herneemt hij, spottend. „Kort en goed, wil je mij de opvoeding van het kind overlaten?”

„Nee,” zegt ze, vastberaden.

„Dan zal ik genoodzaakt zijn mij te beroepen op de clause in mijn vaders testament omtrent de villa.”

„Wil je er mij uitzetten?” vraagt ze, kalm. „O! dat vind ik best, ik zal vandaag nog beginnen met verhuizen . . .”

„En waarheen wil je gaan, zottin, dat je bent? Met jouw kleine middelen vind je niet licht een behoorlijke woning . . .”

„Beter dakloos dan eerloos,” zegt ze, met fier opgeheven hoofd de kamer verlatende.

Arnoud uit een vervensching, roept haar iets ach-

terna, dat haar oor niet meer bereikt, en een bladzijde uit zijn zakboek nemende, krabbelt hij er haastig op: „Handel niet in een opwelling van ongemotiveerden trots; ik geef je een week bedenktijd.” Dan vouwt hij het briefje dicht, geeft het in het voorbijgaan aan een der dienstboden en verlaat de Villa.

Magda heeft zich intusschen in haar slaapvertrek teruggetrokken en overziet den toestand.

Alles in haar komt in verzet tegen de tyrannie van haar stiefbroer; ze is er heilig van overtuigd, dat de oude heer Bolk, die enkel goedheid was, en bovendien veel van haar hield, nooit zoo iets had kunnen doen, maar ze voelt zich weerloos! Ze weet natuurlijk wel, dat ze een advocaat zou kunnen raadplegen, maar al is ze op het punt van rechtsquaesties ook nog zoo'n leek, toch voorziet ze wel, dat ze het zelfs met de knapste hulp nooit tegenover Arnoud zou kunnen winnen, omdat een fatsoenlijke vrouw eenvoudig niet tegen . . . een schurk is opgewassen.

Magda rilt, terwijl haar brein dit woord formuleert en toch wil ze er geen ander voor in de plaats zetten. Terwijl ze haar oproerige zenuwen tot bedaren tracht te brengen, wordt ze gestoord door het binnenkomen van Mady, die tot haar groote verwondering, allebei haar armen om haar hals slaat, en na haar innig en lang gekust te hebben, zegt: „Ziezoo, nu bent u echt mijn tante en zal ik van u houden en met u door dik en dun gaan.”

„Kind — wat heb je? Ik begrijp er niets van.”

„Hebt u dan vergeten, dat u mij den sleutel van uw boekenkast gaf en dat die in het kamertje staat . . . vlak naast uw boudoir, waar u dien fijnen oom van mij heeft ontvangen?”

„Heb je dan luistervink gespeeld?”

„Nee, ik heb er geen moeite voor gedaan. Ik heb enkel gehoord en dat is maar heel goed, want nu weet ik wat u waard is, en daarvoor heb ik met alle liefde een onbescheidenheid over.”

IV. Onverwachte Hulp.

Magda strijkt het kind zacht over het opgewonden gezichtje en zegt dan: „Het spijt mij toch heel erg, Mady, dat je die onbescheidenheid hebt bedreven, je hadt weg moeten gaan, toen je merkte, dat het gesprek tusschen je oom en mij niet voor jouw ooren was bestemd.”

„Dat was het nu juist wel en daarom bleef ik. Het is toch beter, dat ik weet, waar ik aan te ben.”

„Je bent nog zoo jong.”

„Heusch niet, tante Magda, ik heb zooveel ontdekking, en daar ben ik heel blij om, want nu kan ik u helpen. U zult het misschien wel gek vinden, dat ik uw offer aanneem. Het zou natuurlijk veel mooier van mij zijn als ik naar oom Arnoud ging en zei: „Laat tante rustig in haar villa en doe met mij maar wat u wilt. Stuur mij naar burgermensen . . .”

„Dat zou zeker het verstandigste zijn,” begint Magda.

„Heelemaal niet! Ten eerste kies ik uw partij, omdat u de verongelijkte is, dat zou vader ook doen, en dan wil ik niets van dien . . . vent aannemen.”

„Maar, kindje, je oom kan voor je zorgen . . . en ik eigenlijk niet . . .”

„Niet zeggen,” kreunt het kind. „Ik weet wel dat ik u misschien tot last zal zijn, maar dat wilt u immers wel, omdat u 't Paatje beloofd hebt.”

„Ik wil 't wel, maar ik zeg 't voor jou; oom Arnoud heeft de middelen om je een goede opvoeding te geven en ik niet.”

„Al was hij milliardair en u een bedelares, dan zou ik nog duizendmaal liever uw armoede deelen dan zijn schatten. Ik kan toch wel een vak kiezen, waaraan geen dure en lange opleiding vast zit en ik zal u helpen. Als ik van iemand houd, doe ik alles . . . en verdraag ik alles . . . en ik houd nu heel veel van u, omdat u zoo mooi de partij van mijn vader heeft genomen en u niet wou laten omkopen. Heusch, tante Magda, het is uitstekend, dat ik alles weet. Wij zijn er nader tot elkander door gekomen, dan anders misschien in jaren 't geval zou zijn geweest. Ik vond u heelemaal niet aardig, zoo'n echte *grande dame*, zoo deftig en stijf en nu vind ik u een engel . . .”

„En hoe moet ik jou vinden?”

„Practisch!” klinkt 't eenvoudig. „Weet u, ik heb wel eens meer zoo'n plotselinge verhuizing meegemaakt en ik weet hoe 't gaat. Niet, dat wij ooit zooveel moois hadden . . .” voegt ze er, lachend, bij.

„Jammer, dat Conny er nu net niet is,” zucht Magda. „O! nee, niets is jammer, als je voor 't onvermijdelijke staat. Als je handelen moet, helpt treuren over wat niet is en niet kan, toch niet.”

(Wordt vervolgd).

PANDER & ZONEN

DEN HAAG - AMSTERDAM - ROTTERDAM

RUST EN GEZELLIGHEID

VERLANGEN WE VAN ONZE OMGEVING

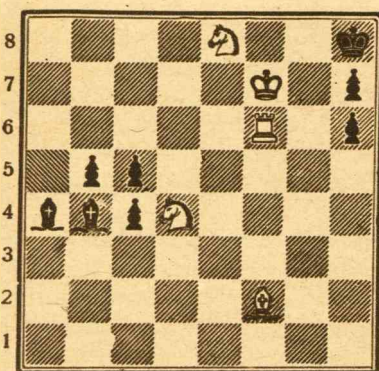
VRAAGT U EENS HET OORDEEL VAN UW KENNISSEN OVER INRICHTINGEN DOOR ONS GELEVERD

Schaken.

PROBLEEM No. 48 (driezet).

Auteur: O. Wurzburg, Grand Rapids.

Zwart 8 stukken

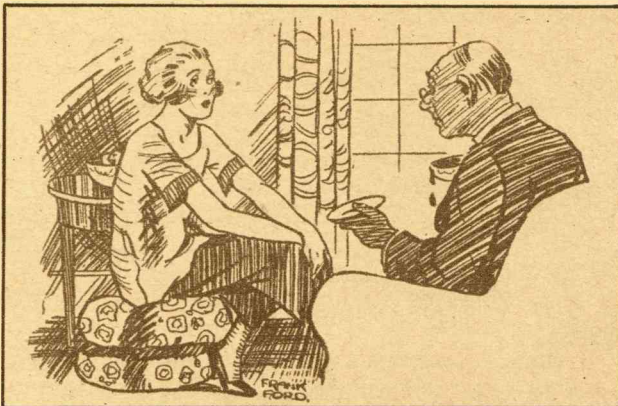

Wit 5 stukken

AAN ALLEN.

Neemt deel aan onzen permanenten-oplossingswedstrijd. Voor iedere goede oplossing worden punten toegekend en wel: voor tweezetten 2, voor driezetten 3 en voor vierzetten 4 punten. Vermelding sleutelzet is voldoende. Uiterlijk 14 dagen na den datum van verschijning, moeten de oplossingen in ons bezit zijn. Maandelijks wordt een ranglijst opgemaakt van de deelnemers in volgorde van het behaalde aantal punten; deze ranglijst is doorlopend: het in iedere maand behaalde aantal wordt bij het saldo van de vorige maand opgeteld. Iedere maand wordt aan No. 1 van de ranglijst een prijs van f 2.50 toegekend. Het puntenaantal van den prijswinnaar wordt geannuleerd. Deelname aan dezen wedstrijd ten alle tijde mogelijk! Elke oplosser, ook slechts van een gedeelte der problemen, bereikt op den duur den top van de ladder, de een vlug, de ander langzaam. Correspondentie-adres: J. Verstoep Jzn., Fr. Hendrikstr. 37, Delft.

Wim: „Ik begrijp niet, wat je in dien Dick ziet! Hij is niets anders dan een rijke dwaas!”
Dora: „Ja — maar jij bent niet eens rijk!”

Bezoeker: „Ja, juffrouw Smit, we zaten daar in Indië op zoo'n afgelegen plaats, dat gedurende twee jaar lang mijn vrouw geen ander blank gezicht gezien heeft dan het mijne!”
Juffrouw Smit: „Ach, arme vrouw!”

Van ons boekenplankje.

Th. E. C. Keuchenius en Dr. D. C. Timmergen, *Nederlandse Lyriek*, 2 deelen: Een verzameling echte volksche poëzie, zooals er naar ons weten, in onze taal geen tweede bestaat. De aantekeningen die de schoonheid welke er verborgen ligt in dit werk voor iedereen toegankelijk maken, zijn kort, duidelijk, zakelijk, en overal aanwezig, waar de lezer ze wenschen kan. Leiden, A. W. Sijthoff's Uitg. Mij.
Dr. J. M. Walch, *Ons hedendaagsch Tooneel*. — Een vlot en zeer leesbaar geschreven werk, waarin een ieder, wien ons tooneel ter harte gaat, zich gaarne verdiepen zal. — Leiden, A. W. Sijthoff's Uitg. Mij.
E. T. Chalmers Werner, *Mythen en Legendes van China*. — Dit met 32 gekleurde platen versierde werk sluit zich op waardige wijze aan bij de reeds verschenen deelen in de bekende serie: „Mythen en Legendes”. Daar de belangstelling voor China in de laatste tijden zoo enorm is toegenomen, in verband met zijn „ontwaken”, zal dit boek zeker door velen gekocht en gelezen worden. — Zutphen, W. J. Thieme en Cie.
DE VOLKENBOND. — Gaarne maken wij op deze plaats melding van dit nieuwe maandschrift, dat als officieel orgaan van de Vereniging voor Volkenbond en Vrede, de bedoeling heeft de belangstelling van het Nederlandsche publiek te wekken voor den groeienden Volkenbond en voor vraagstukken van internationalen aard. Door dit tijdschrift beschikt de steeds diligente vereniging „Voor Volkenbond en Vrede” over een orgaan te meer, ter propagandering van haar naaste doel: „verbreiding van de vredesbeginselen en het bestrijden van den oorlog”. Zij zal deze propaganda echter voeren in den goeden, hoogen zin van het woord: door beschouwende berichtgeving ten aanzien van het belangrijkste gebeuren, dat zich in het bijzonder in en om den Volkenbond voltrekt, terwijl ook aandacht zal worden geschonken aan wat men zou kunnen noemen de *Nederlandsche Volkenbondspolitiek*. Wij twijfelen niet, of dit tijdschrift, dat den 15en van iedere maand zal verschijnen, zal den vrienden van den vrede hartelijk welkom zijn. De prijs van een jaarabonnement bedraagt f 5.—; de uitgeefster, A. W. Sijthoff's Uitg. Mij te Leiden, zorgt voor een uitstekend verzorgd uiterlijk en een handig „boek“-formaat.

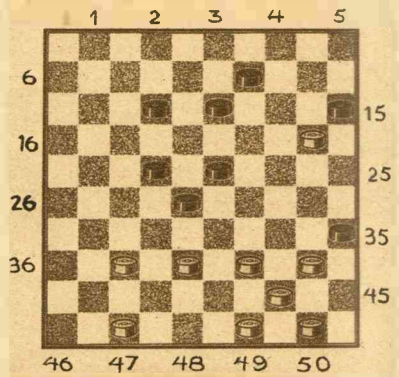
Dammen.

Een bloemlezing uit het internationale damleven.

P. A. LAMARRE, Ville St.-Laurent (Quebec—Canada.)

No. 72.

Dit aardige opsluitprobleem geeft het idee weer in een technisch en aesthetisch volmaakt vorm door de toepassing van economie. Lamarre is in Europa minder bekend als problemist, toch bleek ons, dat ook deze Canadees veel en mooi werk heeft geleverd. Bovenstaande compositie is daarvan wel een fraai voorbeeld. Wit wint in deze stelling op de volgende leuke manier:

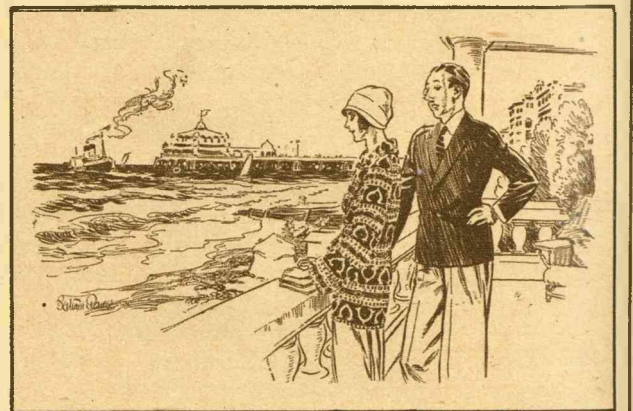

Wit: 39—34, 37—32, 47—41, 38—32, 50—45!, 34—30, 30×19!

Zwart: 15×24, 28×37, 37×46, 46×28, 28×50, 35×44.

Ook dit blijft toch steeds een „pakkend” slot!

Geo.

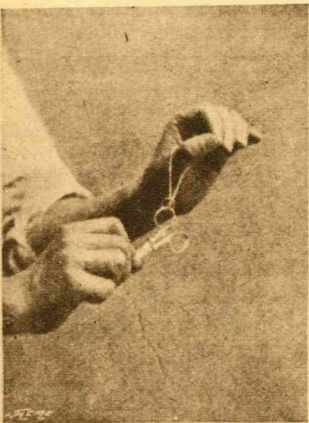

Hij: „Geloof je ook niet, dat reizen iemands gedachtenkring vergroot?”
Zij (verveeld): „Ja — je moest eens een reis om de wereld gaan aen!”

VOOR DE JEUGD

VOOR DE LANGE AVONDEN. DE VERLOSTE SCHAAR.

Neem een schaar en een touw waarvan de einden aan elkaar geknoopt zijn. Haal dit touw door een der oogen van de schaar en vervolgens door het touw zelf, zooals op afb. 1 te zien is. Vervolgens geeft men de schaar aan een van de aanwezigen, hangt het losse eind touw over zijn duim en vraagt hem de schaar van het touw los te maken, zonder het touw van zijn duim te verwijderen.

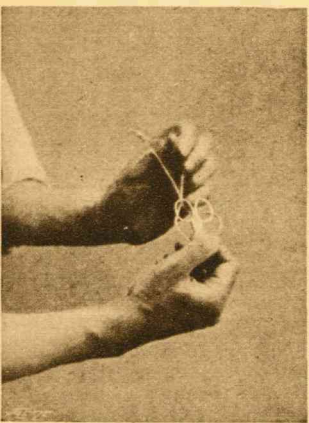

Afb. 1.

De oplossing van deze truc is zeer eenvoudig. Men wikkelt den knoop waarin de schaar bevestigd zit, los, haalt het touw over de punten van de schaar heen en deze is los. Die het nog niet voldoende begrijpt, bezie maar eens goed de tweede afb., waarop de handeling duidelijk te zien is.

HET A. B. C. SPEL.

Iemand uit 't gezelschap begint en vraagt zijn buurman links: „Hoe heet gij?” Antwoord: „Ik heet Anton (een meisje b.v. Anna). „Waar gaat ge heen?” „Naar Amsterdam.” „Waarin handelt gij?” „In aardappelen.” „Waar komt ge vandaan?” „Van Antwerpen.” — Nu doet deze laatste zijn linkerbuurman dezelfde vragen, waarop die steeds met B antwoordt en b.v. zegt dat hij Bertus heet, naar Bussum gaat, in bokking handelt en van Berlijn komt. Zoo volgen alle letters van het alfabet, terwijl men de moeilijke X, Q, Y weglaat. Wie niet vlug of verkeerd antwoord, betaalt een pand.

Afb. 2.

GEZICHTSBEDROG

We hebben jefui al meer-malen verschillende voorbeelden gegeven van de wijze waarop onze oogen

ons voor den mal houden. Ziehier weer een nieuw bewijs. Welke van de lijnen b en c op onderstaande teekening is een voortzetting van lijn a? Jelui moeten eerst raden en dan nameneten.

Gezichtsbedrog.

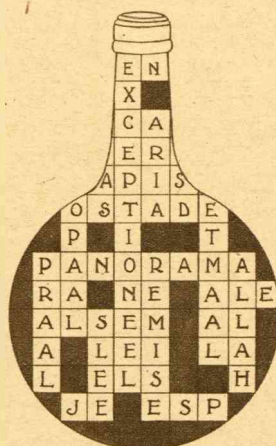
BABELHOEKJE.

Een belangstellend lezer. — Het doet ons genoegen dat onze papier-vouwcursus uw aandacht heeft. Wat uw opmerkingen betreft, moeten wij u echter zeggen, dat de fout klaarblijkelijk bij u ligt. Alvorens u te antwoorden, hebben wij het taartendoosje ter controle nog eens gevouwen, waaruit ons bleek, dat noch in onze teekeningen, noch in onze beschrijving een fout geslopen was. De binnenhoeken hadden ook dezelfde vorm als door ons in de afbeeldingen 1 en 9 zijn aangegeven. Probeer u het zelf nog maar eens en volg nauwkeurig onze teekeningen en beschrijving en u zult zien, dat alles juist is. Intusschen onzen dank voor de belangstelling.

Gerrit de K. — Je beide brieven heb ik ontvangen. Te oud om aan de raadsels mee te doen, ben je lang niet. Zoo lang je nog geen 70 jaar bent, kun je gerust meedoen. Zooals je wel vermoedde is de oplossing van prijsraadsel LII fout. Je eerste woord is al fout, want te is geen voegwoord maar een voorzetsel. Het spijt mij wel, want je hebt er erg je best op gedaan. Ter bemoediging plaats ik hier een van je ingezonden raadsels, waarin ik eenige fouten verbeterd heb. De werken van „Zane Grey” zijn mij alleen bij naam bekend. Ik zal zien of ik iets in dien geest kan vinden.

Oplossing Prijsraadsel LII.

Hoewel dit raadsel niet zoo heel moeilijk was, zijn er toch verschillende inzenders voor wie het woord „exceptioneel” een struikelblok was. — De prijzen zijn ditmaal ten deel gevallen aan R. van Bottenburg, Amsterdam en P. J. Timmers Jr., Poortugael.

Oplossing Prijsraadsel LII.

SINT NICOLAAS-PRIJSRAADSEL.

't Sint Nicolaasfeest is weer in het verschiet en bij die gelegenheid wordt aan Oom Tom, die met den goeden bisschop zoo bevriend is, steeds een partijtje geschenken gezonden om aan zijn neven en nichten uit te delen. Om ze zoo eerlijk mogelijk te verdeelen, gebruiken we ze als prijzen voor het prijsraadsel dat we in het Sint Nicolaasnummer plaatsen. De prijzen worden dan echter pas uitgereikt minstens vier weken later, als het Sint Nicolaasfeest al weer lang vergeten is. Dat is jammeren daarom hebben we nu een andere regeling bedacht. Wij plaatsen nu een prijsraadsel, waarvan de oplossingen kunnen worden ingezonden tot 21 November a.s. In het Panoramnummer van 2 Decemb. worden de prijswinnaars bekend gemaakt, zoodat alle prijzen op Sinterklaasavond in het bezit der winnaars kunnen zijn. — Opdat allen een kansje kunnen krijgen, plaatsen we ditmaal twee prijsraadsels: een gemakkelijke voor de jongeren en een moeilijker voor de ouderen. Men mag maar aan één prijsraadsel meedoen, aan welke van de twee kun je zelf kiezen.

Voor elk raadsel zijn 10 prijzen beschikbaar.

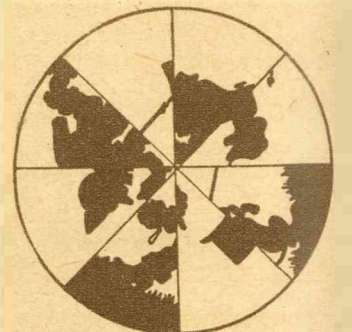
HORIZONTAAL

- 1 uitroep van pijn
- 5 lidwoord (hoofdletters)
- 9 niet uit
- 12 om op te schrijven
- 18 een riviertje in Italië en een poetsmiddel
- 21 niet dom (hoofdletters)
- 39 fransch woordje
- 43 geen dier (hoofdletters)
- 51 meisjesnaam
- 58 gemeente in Gelderland
- 61 jongensnaam
- 64 schoenmakersgereedschap
- 71 iedereen
- 75 lidwoord (hoofdletters)
- 79 uitroep van verrukking
- 88 duitsch woord voor „plaats”
- 92 meest gelezen geïllustreerd blad van Nederland (hoofdletters)

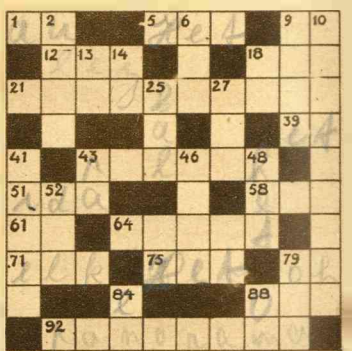
De hoofdletters vormen een zin.

VERTICAAL

- 2 een meer en rivier in Uleaborg (Finland)
- 6 meisjesnaam
- 9 bloemsoort
- 10 krijgt men na het eten
- 13 bijwoord
- 14 werkwoord
- 18 verkorting van „en dergelijke”
- 25 rond voorwerp
- 27 naam in de sportwereld bekend

Prijsraadsel LIII (voor de jongeren).

Prijsraadsel LIV (voor de ouderen).
Ingezonden door Gerrit de Klerk.

- 41 vindt men op de huizen
- 43 familielid
- 46 om in te braden of een winter-voertuig
- 48 lidwoord
- 52 is gevaarlijk voor een hond
- 79 het eerste woord van een bekende latijnsche spreuk
- 84 voegwoord
- 88 voorzetsel

OOM TOM.